F. L. Kunzen
Hemmeligheden

Hemmeligheden.

Et Comisk Syngestykke i en Handling.

Sat i Musik og indrettet for Klaveret

af

F. L. Æ. Kunzen,

Kongl. Kapelmester.

Kiøbenhavn.

Trykt og forlagt af S. Sønnichsen,

Kongl. privil. Node- og Bogtrykker.

Ouverture.

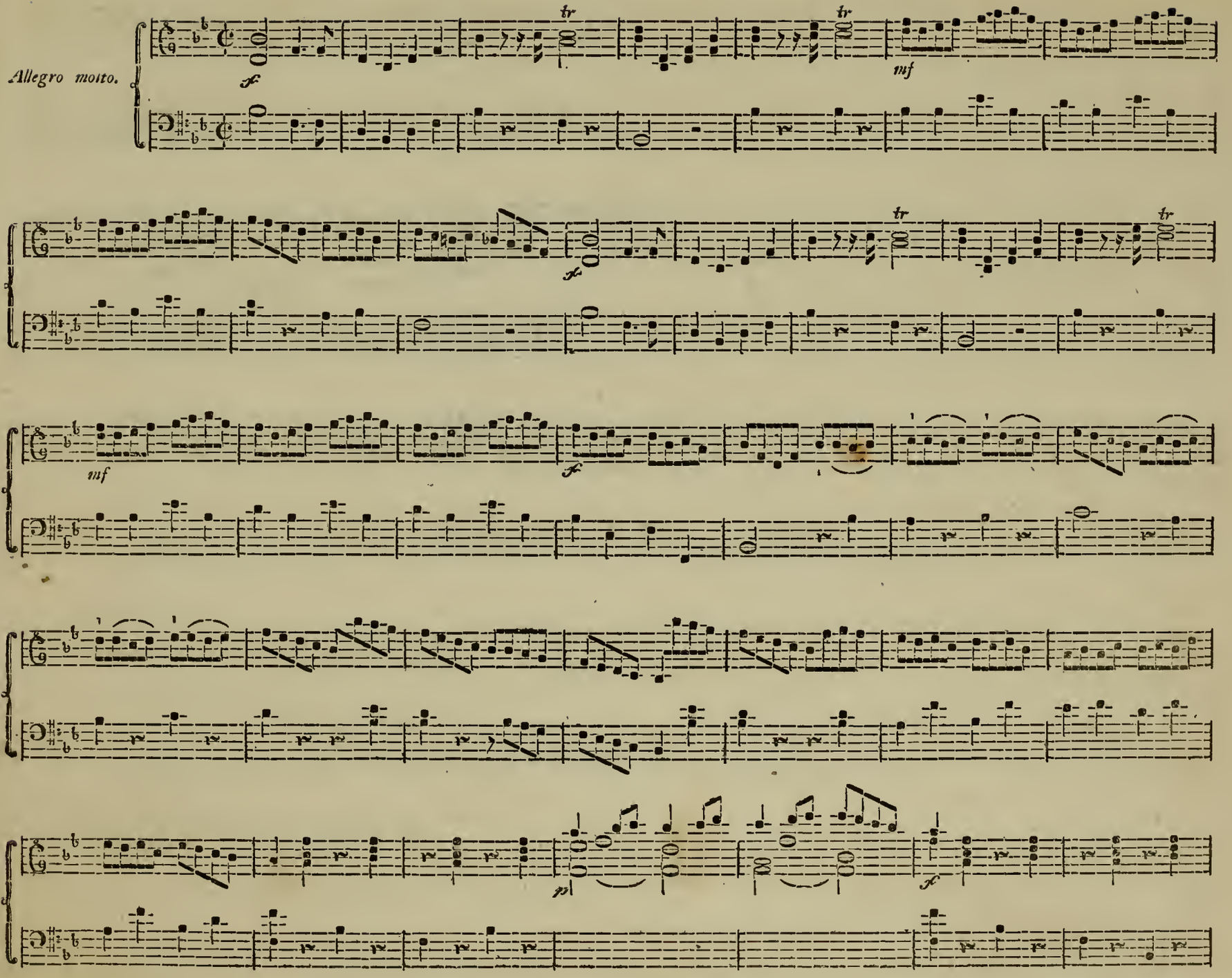

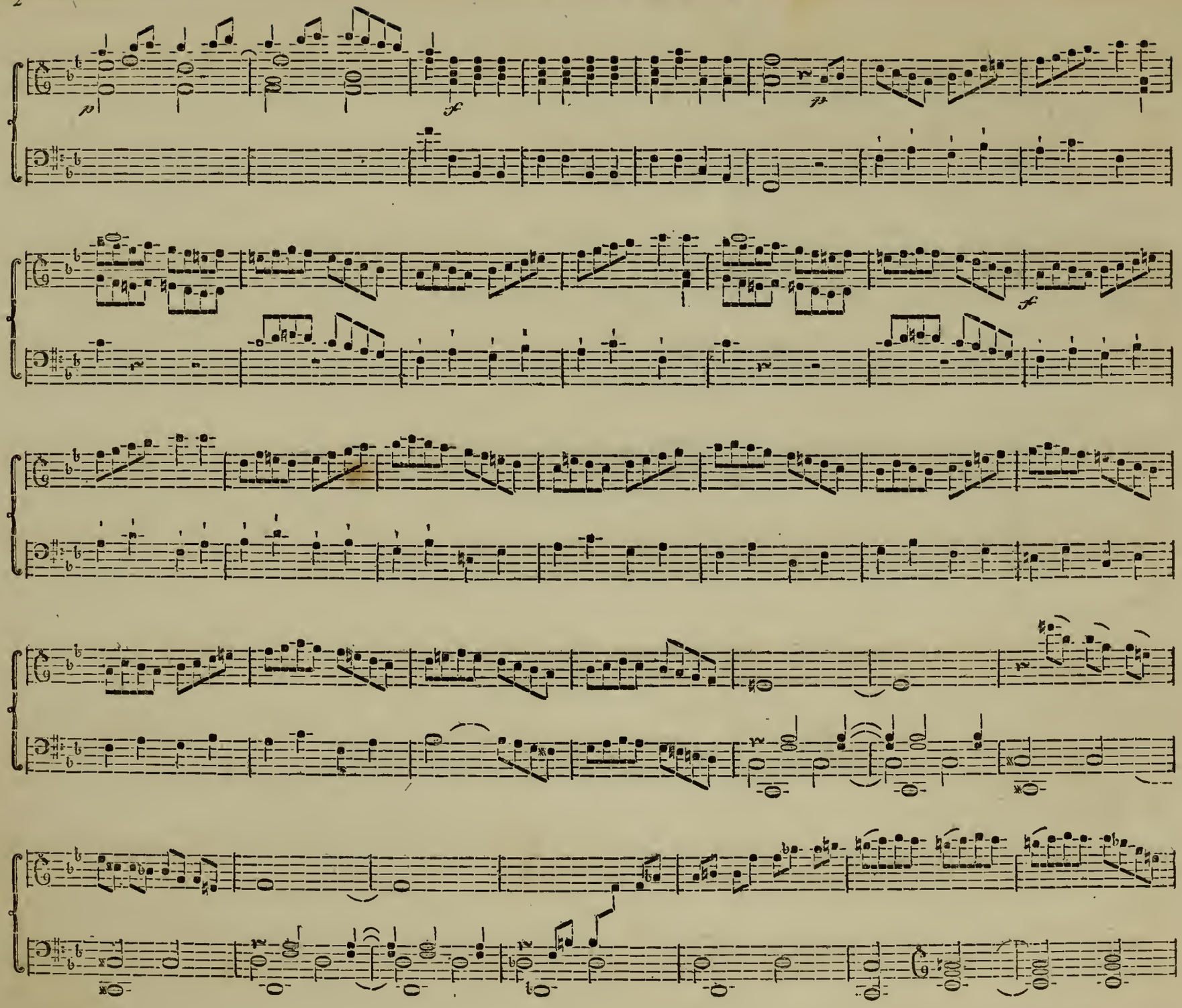

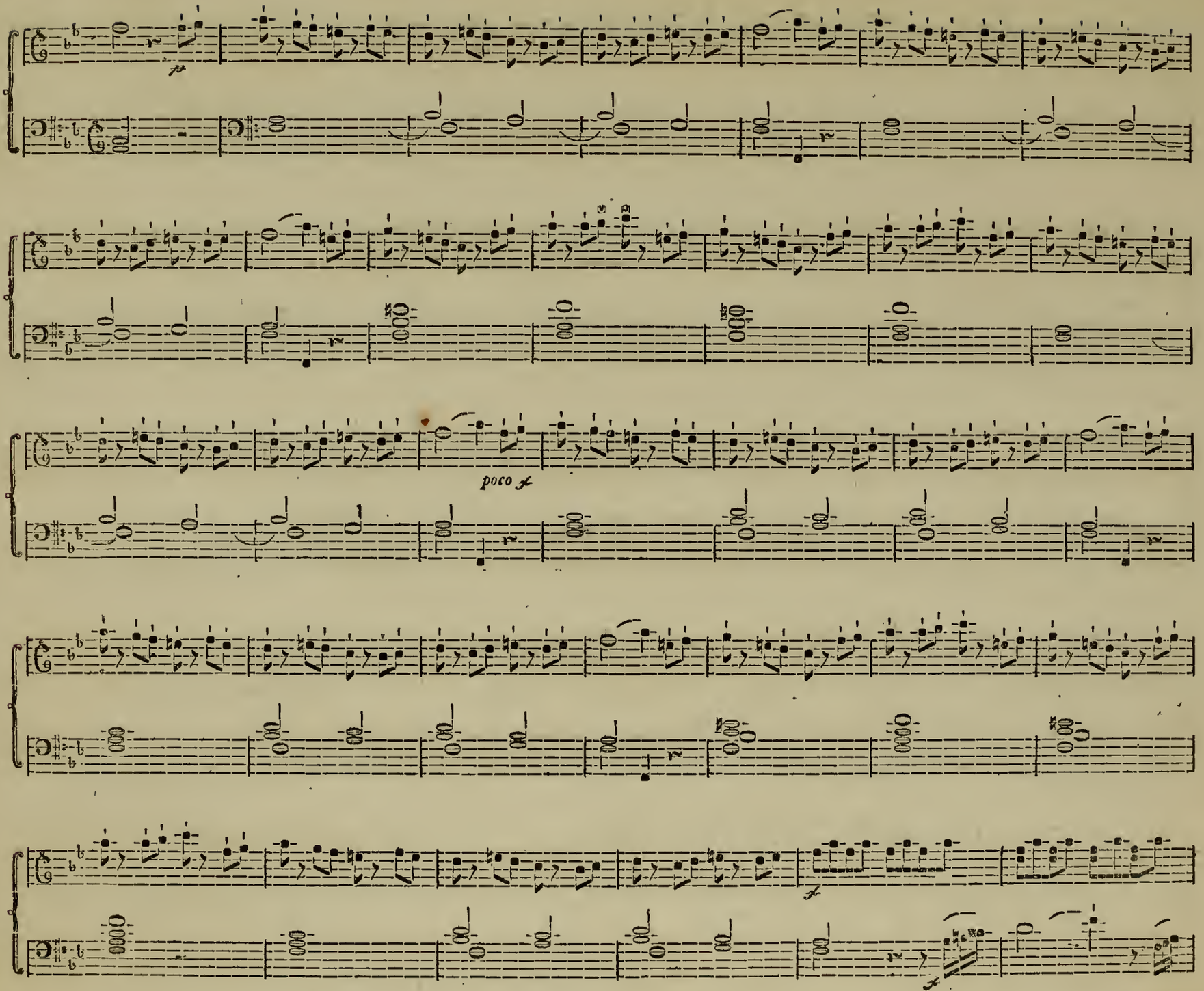
poco f

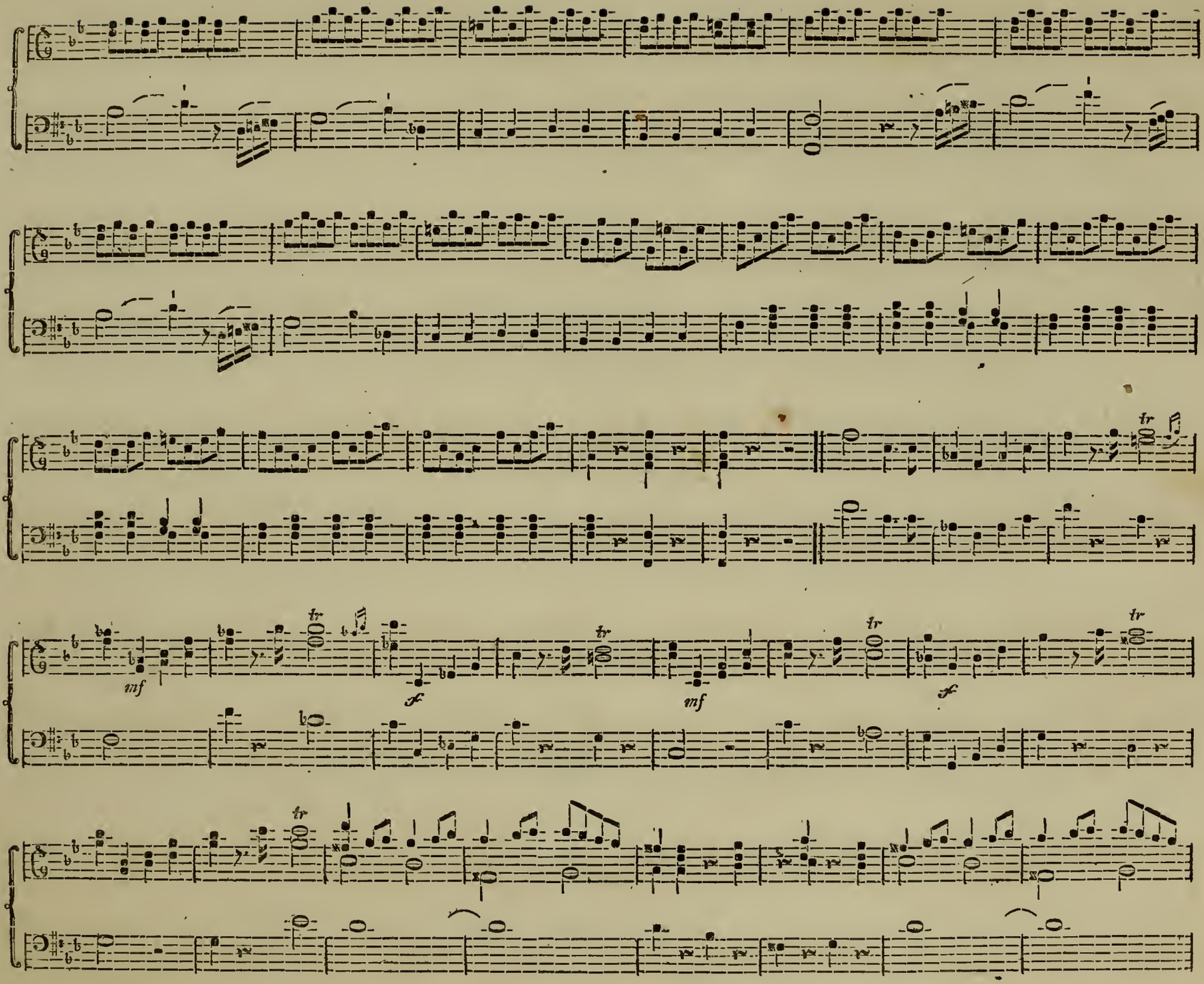
mf
f
mf
f
tr

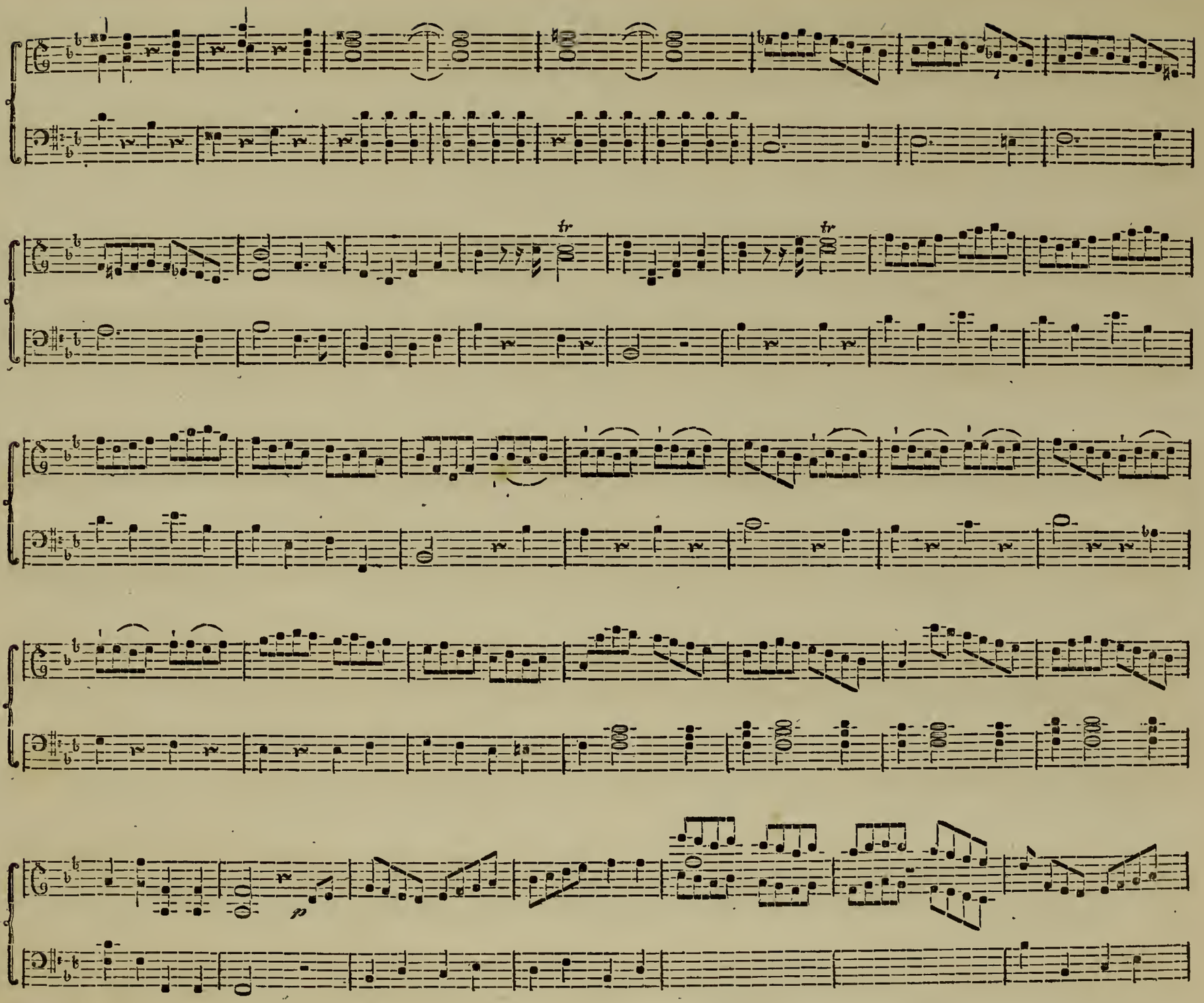
tr
tr
p

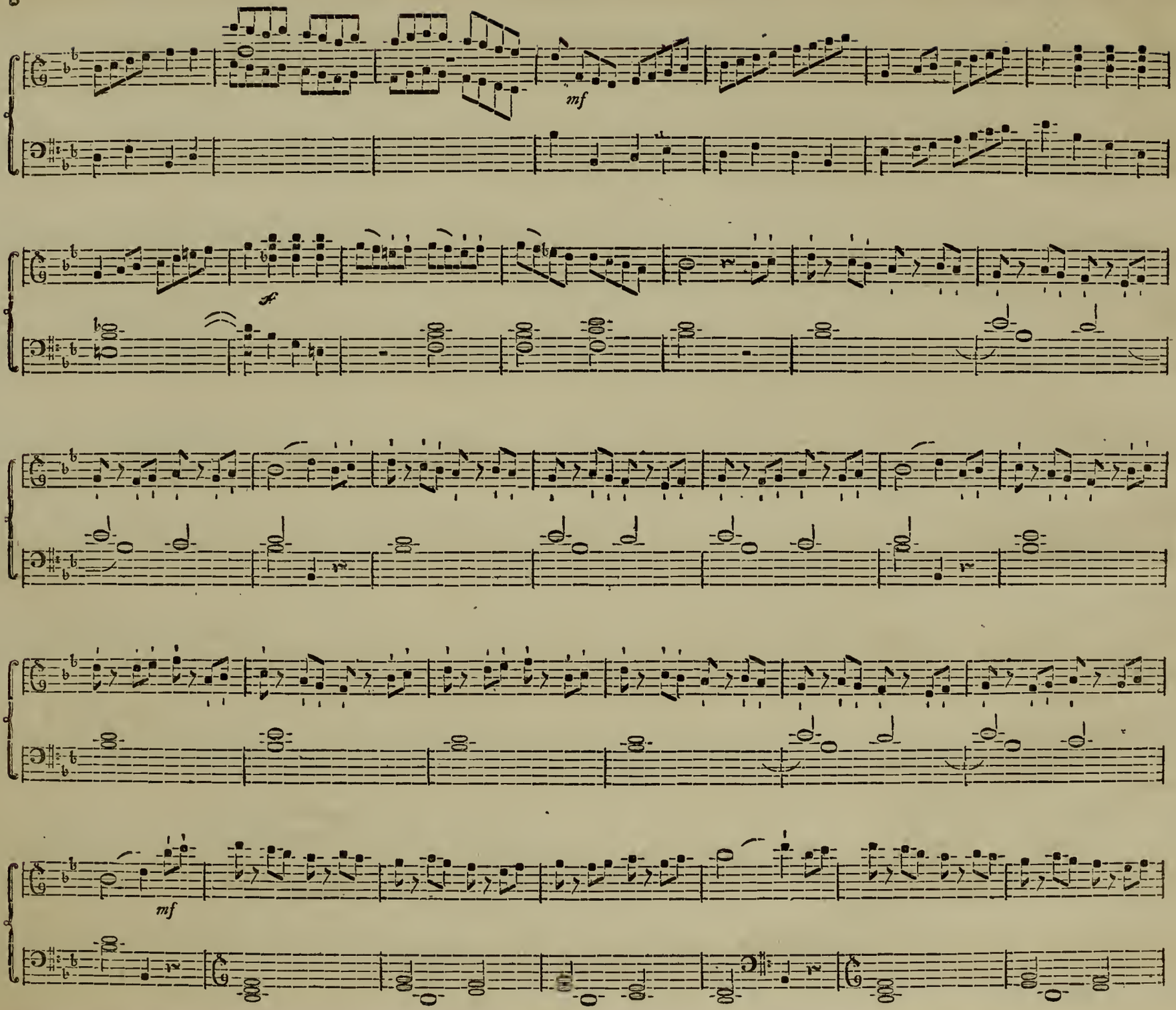
mf
A
mf

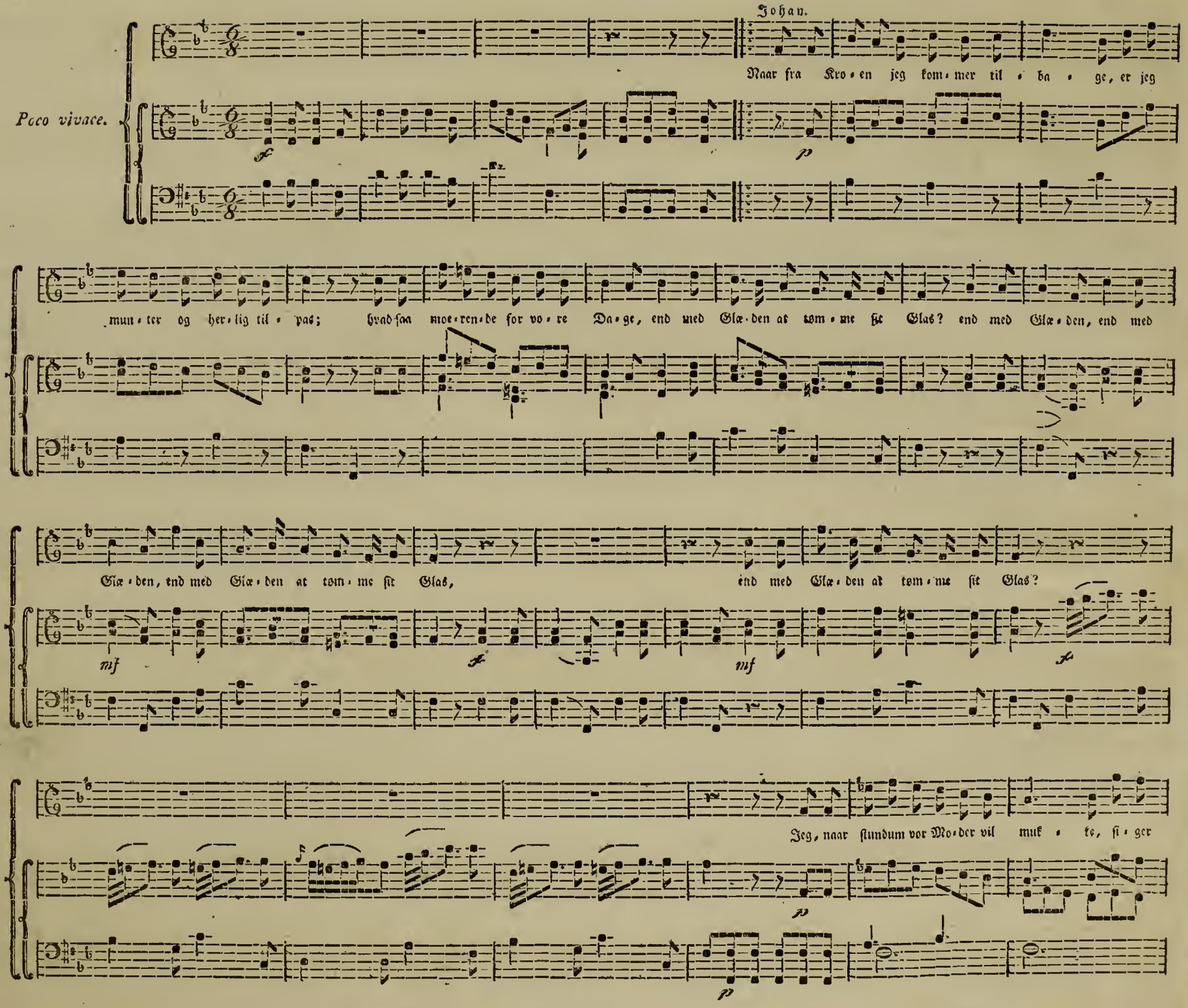
Johan.
Naar fra Kro-en jeg kom-mer til-ba-ge, er jeg
Poco vivace.
mun-ter og her-lig til-pas; hvad-saa moe-ren-de for vo-re Da-ge, end med Glæ-den at tøm-me sit Glas? end med Glæ-den, end med
Glæ-den, end med Glæ-den at tøm-me sit Glas, end med Glæ-den at tøm-me sit Glas?
Jeg, naar stundum vor Mo-der vil muk-te, si-ger

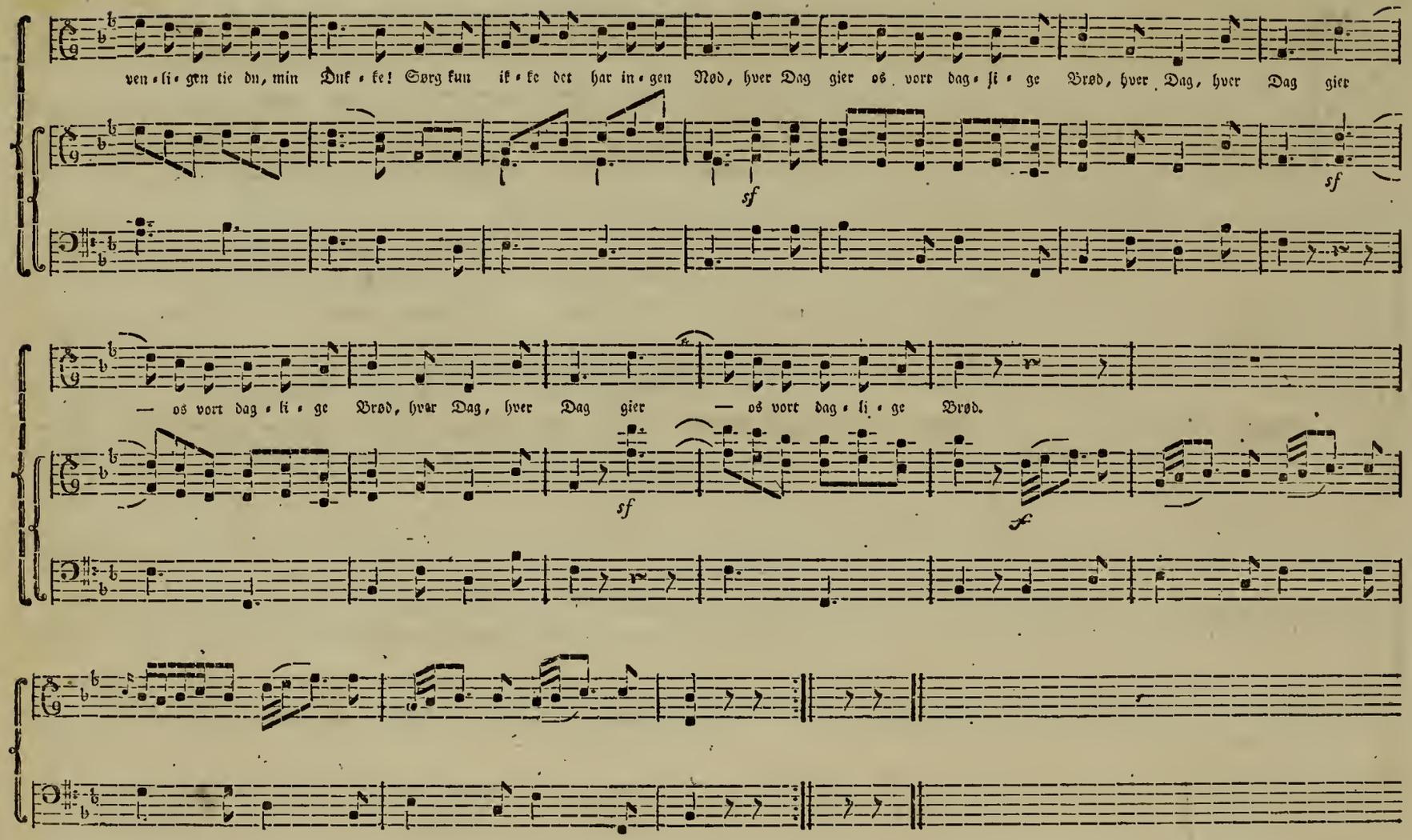

Naar fra Kroen jeg kommer tilbage
Er jeg munter og herlig tilpas;
Hvad saa morende for vore Dage
End med Glæden at tomme sit Glas?
Jeg, naar stundom vor Moder vil mukke
Siger venligen tie du, min Dulke!
Sørg kun ikke der har ingen Nød,
Hver Dag gier os vort daglige Brød.

Naar den vældige Herremand ledsker
Sig som Spurven med rindende Vand;
Mon af saadanne kraftløse Bedsker
(Lyst og Helbred) han skaffe sig kan;
Det kan siges, jeg troer det ikke:
Glæden følger de stærkere Drikke;
Kun ved Flasken forglemmes al Nød,
Hver Dag gier os vort daglige Brød.

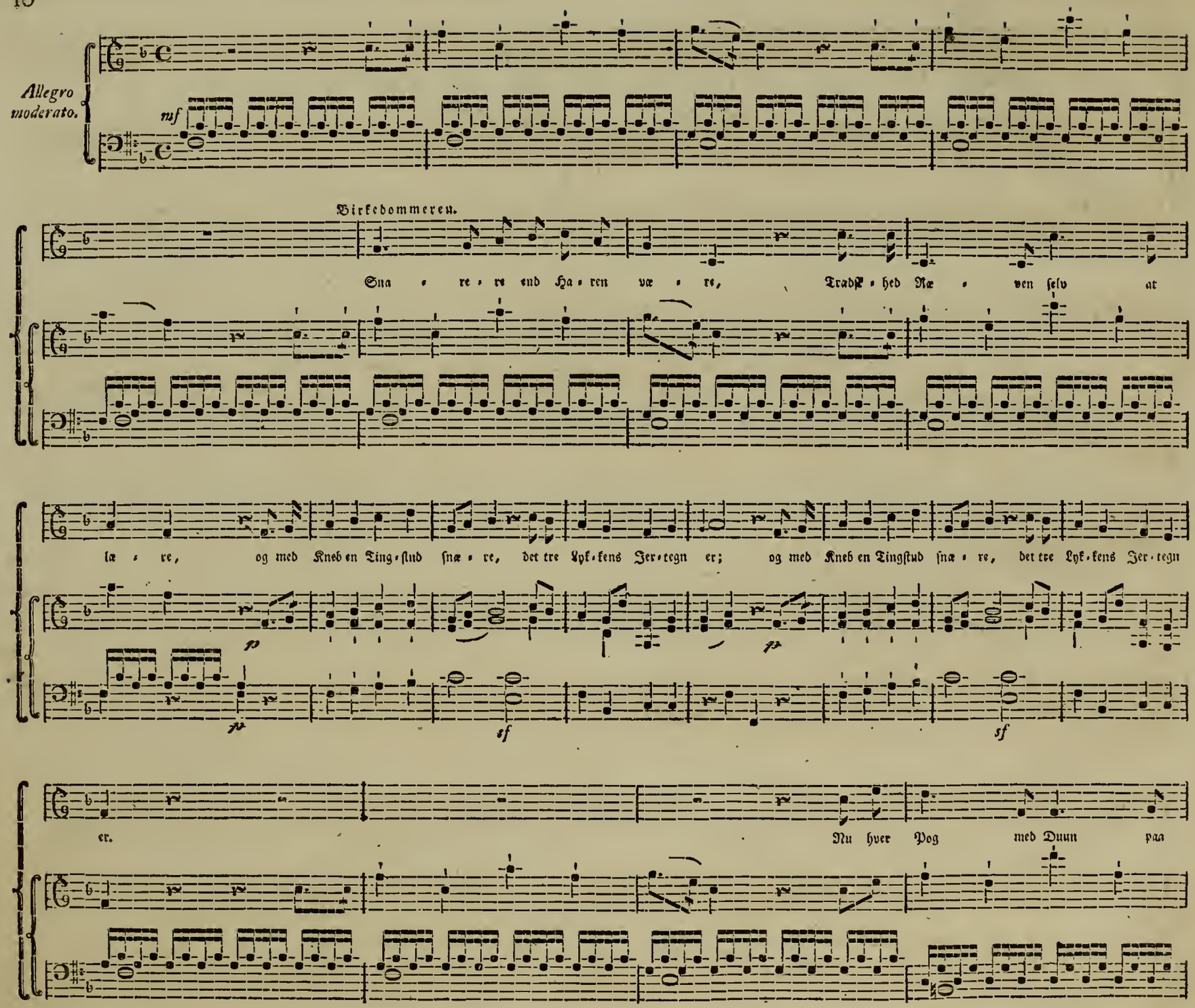
Allegro moderato.
nf
Birkedommeren.
Sna re re end Ha ren væ re, Tradsk hed Næ ven selv at
læ re, og med Kneb en Ting stud snæ re, det tre Lyk kens Jer tegn er; og med Kneb en Tingstud snæ re, det tre Lyk kens Jer tegn
p
fp
fp
sf
sf
er.
Nu hver Pog med Duun paa

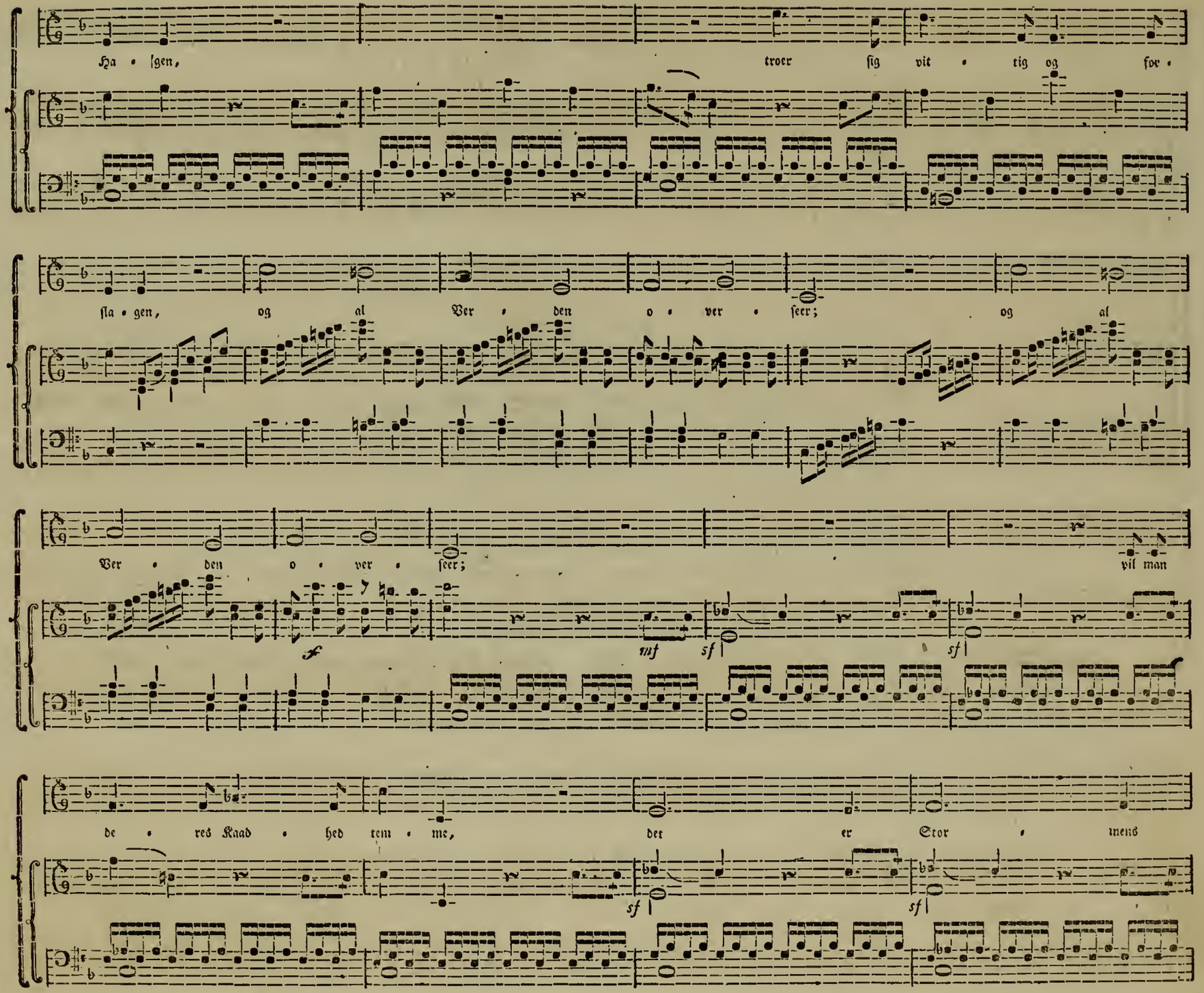
Ha • lgen, troer ſig vit • tig og for •
ſla • gen, og al Ver • den o • ver • ſeer; og al
Ver • den o • ver • ſeer; vil man
f
mf
sf
sf
de • res Kaad • hed tem • me, det er Stor • mens
sf
sf

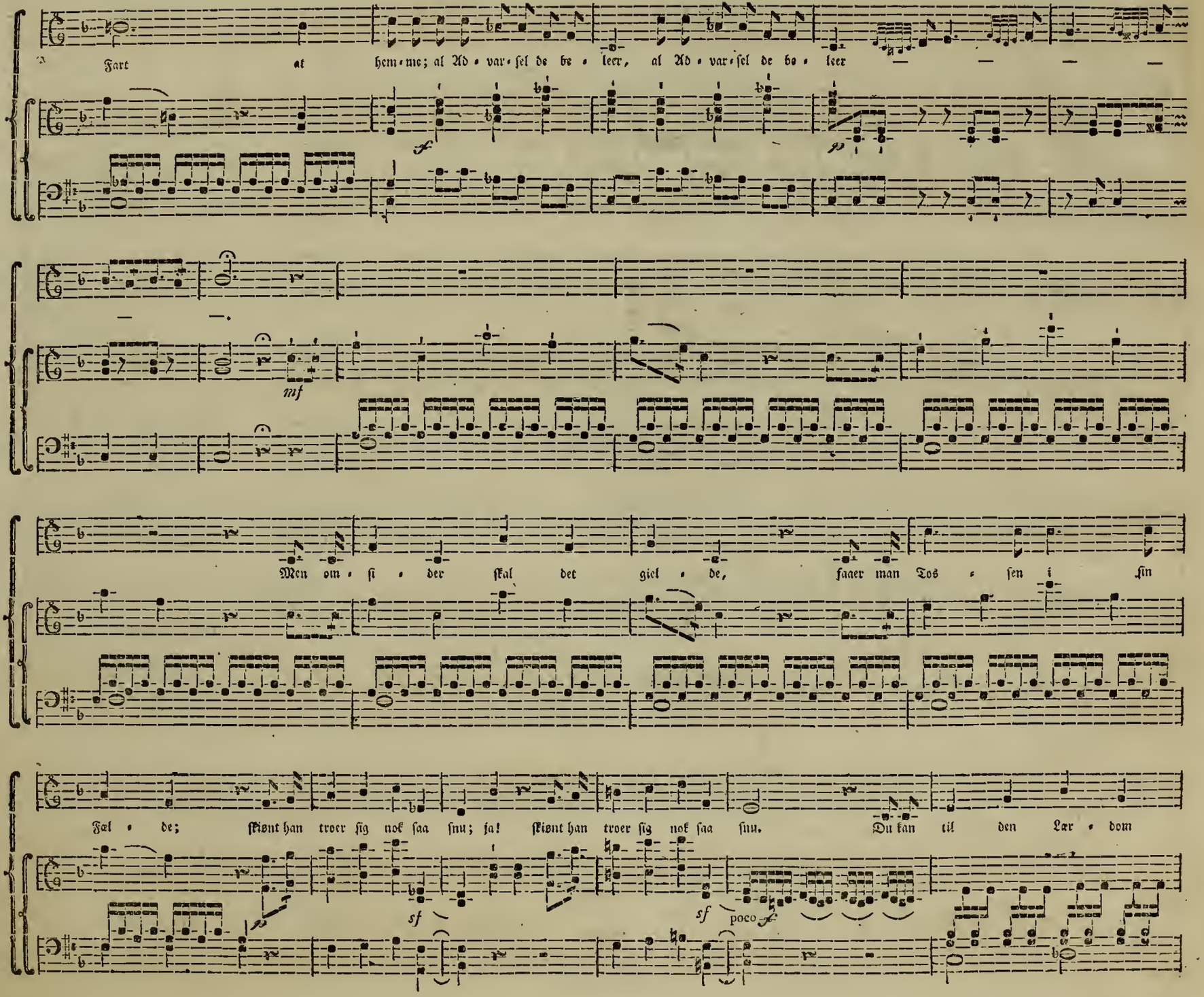
Fart at hem-me; al Ad-var-sel de be-leer, al Ad-var-sel de be-leer
mf
Men om-si-der skal det giel-de, faaer man Tos-sen i sin
Fæl-de; skiønt han troer sig nok saa snu; ja! skiønt han troer sig nok saa snu. Du kan til den Lær-dom
sf
sf poco

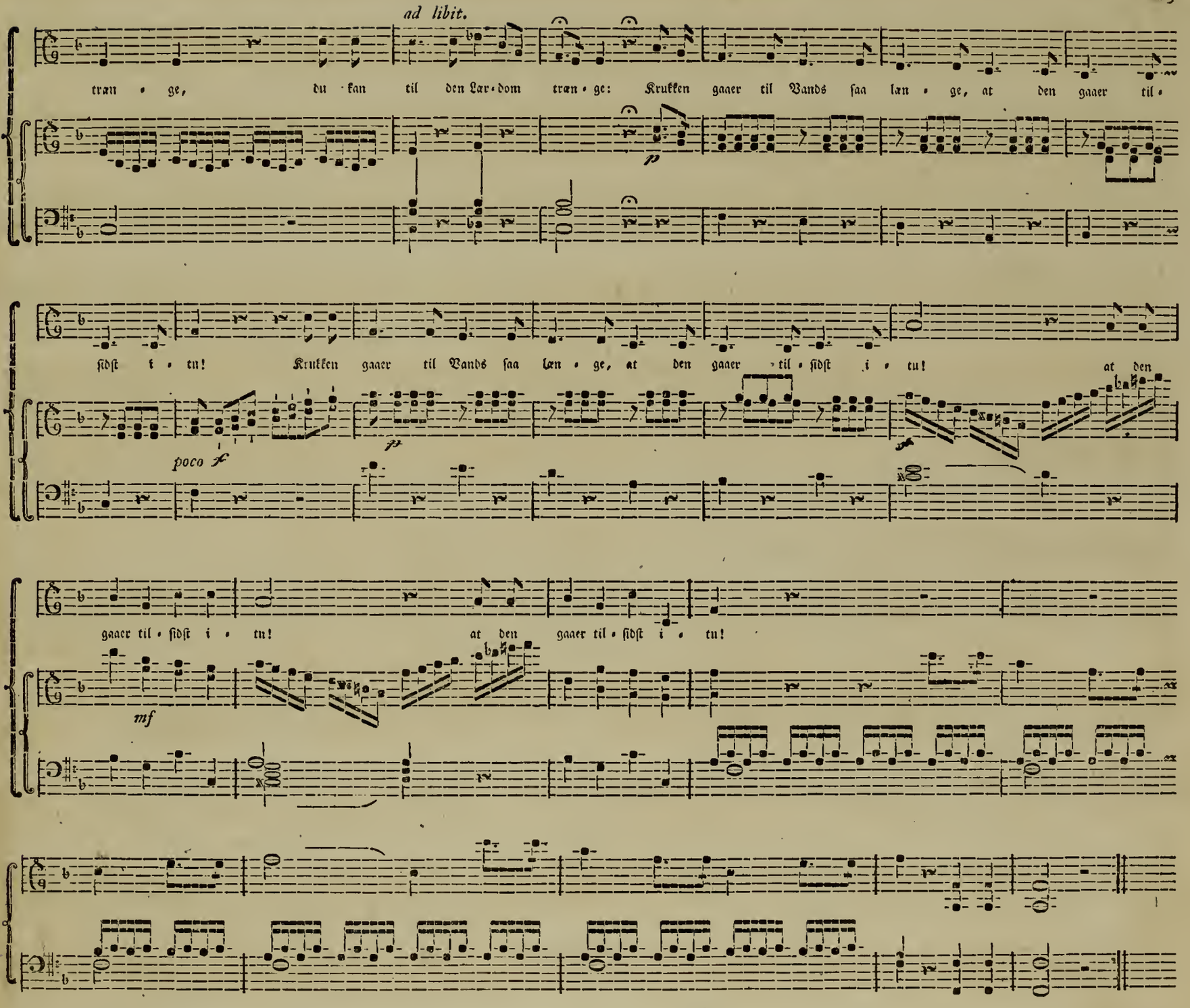
ad libit.
træn • ge, du kan til den Lar • dom træn • ge: Krukken gaaer til Vands saa læn • ge, at den gaaer til •
p
sidst i • tu! Krukken gaaer til Vands saa læn • ge, at den gaaer til • sidst i • tu!
at den
poco f
p
gaaer til • sidst i • tu! at den gaaer til • sidst i • tu!
mf

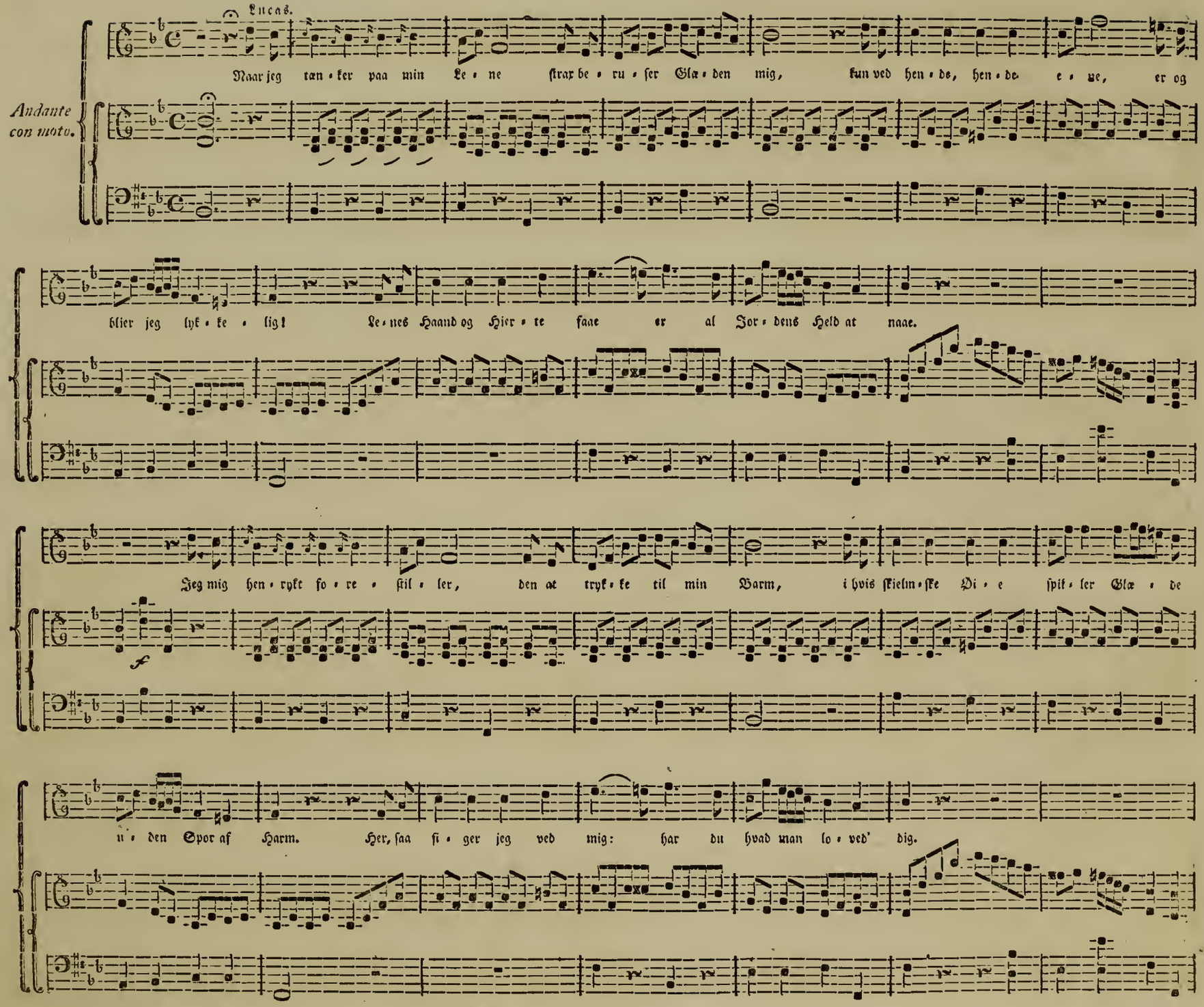
Lucas.
Andante con moto.
Naar jeg tæn • ker paa min Le • ne ſtrax be • ru • ſer Glæ • den mig, kun ved hen • de, hen • de e • ne, er og
blier jeg lyk • ke • lig! Le • nes Haand og Hier • te faae er al Jor • dens Held at naae.
Jeg mig hen • rykt fo • re • ſtil • ler, den at tryk • ke til min Barm, i hvis ſkielm • ſke Øi • e ſpil • ler Glæ • de
u • den Spor af Harm. Her, ſaa ſi • ger jeg ved mig: har du hvad man lo • ved' dig.

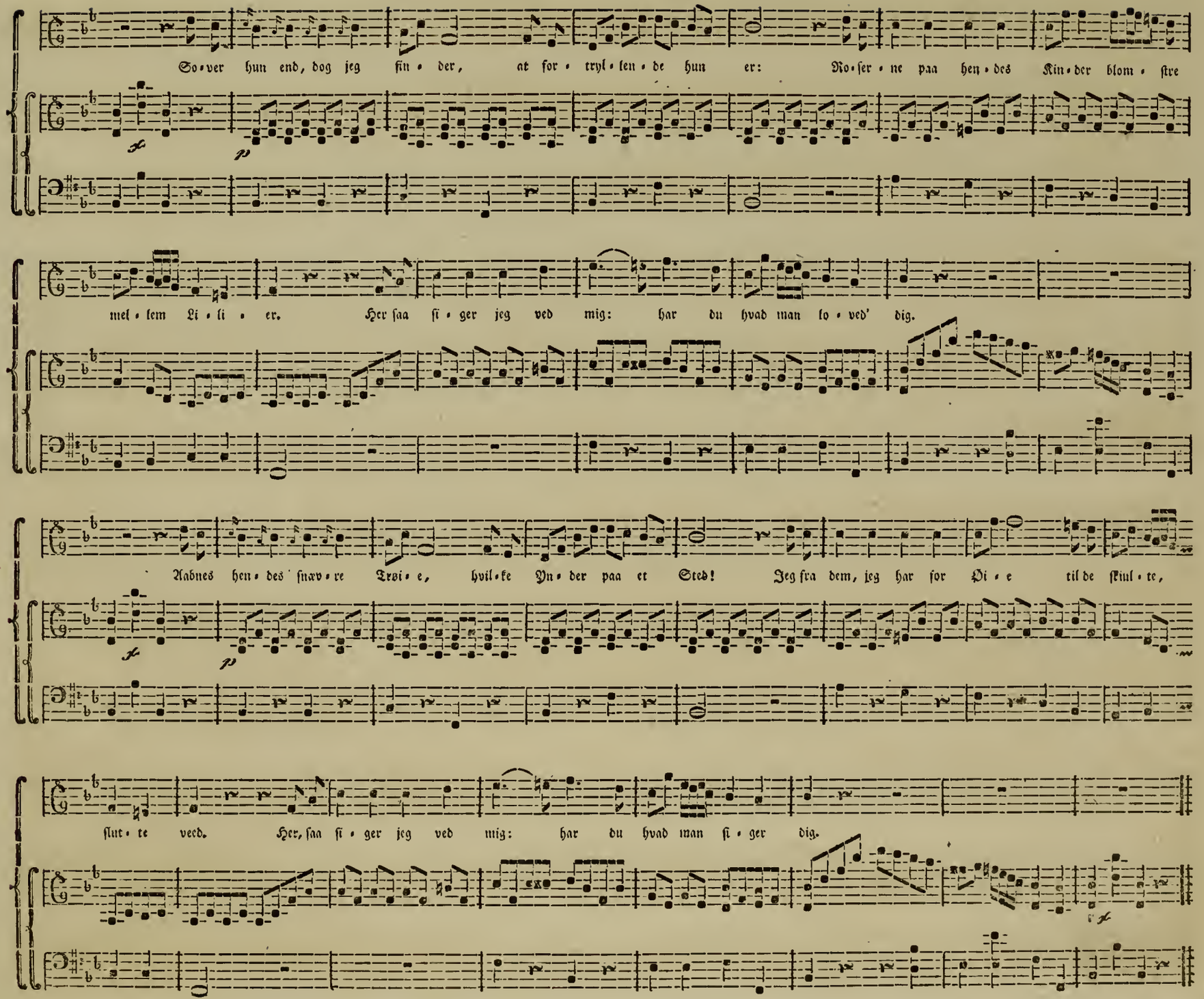
So-ver hun end, dog jeg fin-der, at for-tryl-len-de hun er: Ro-ser-ne paa hen-des Kin-der blom-stre
mel-lem Li-li-er. Her saa si-ger jeg ved mig: har du hvad man lo-ved' dig.
Aabnes hen-des snav-re Trøi-e, hvil-ke Yn-der paa et Sted! Jeg fra dem, jeg har for Øi-e til de skjul-te,
slut-te ved. Her, saa si-ger jeg ved mig: har du hvad man si-ger dig.

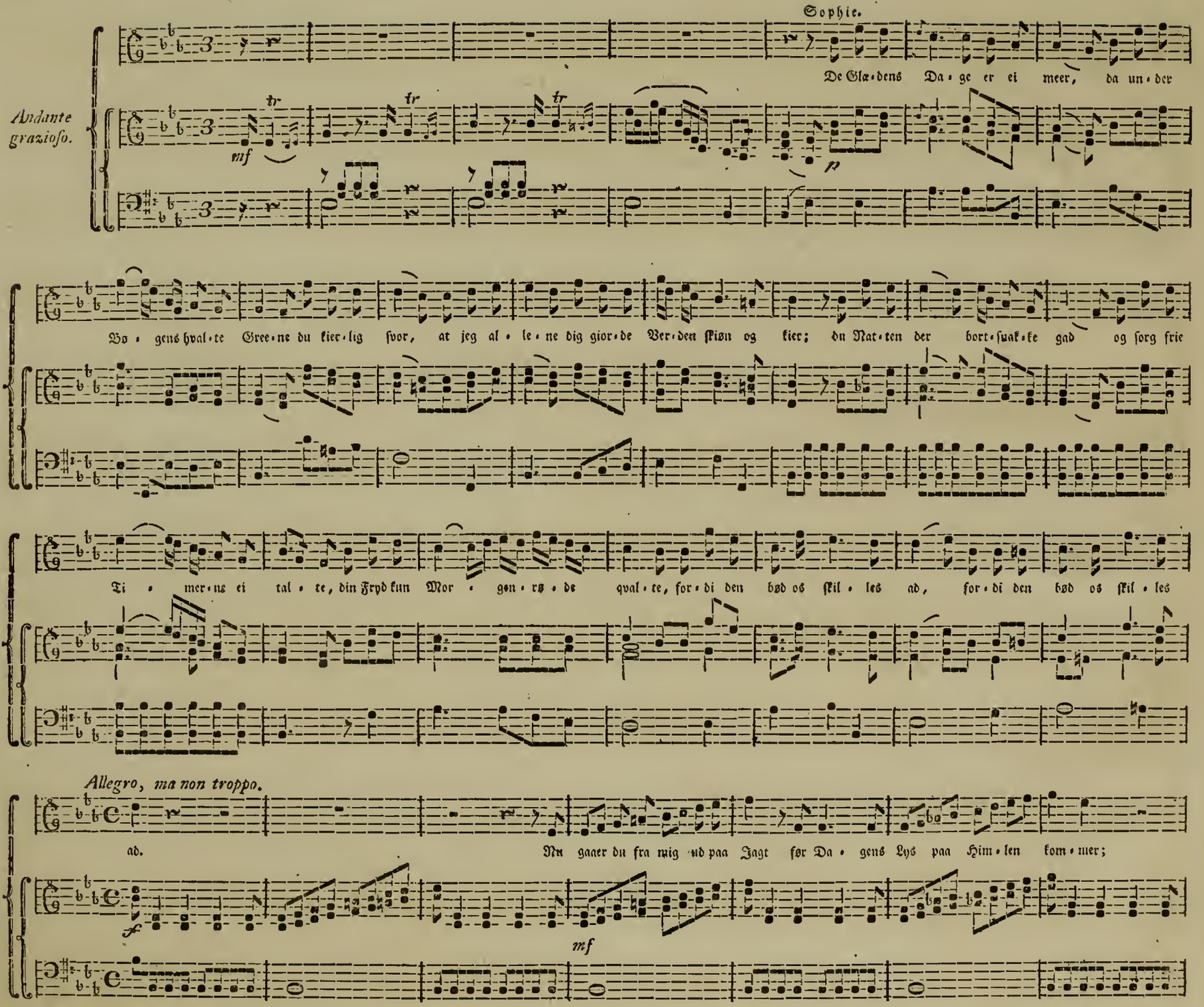
Sophie.
De Glæ-dens Da-ge er ei meer, da un-der
Andante grazioso.
mf
p
Bø-gens hval-te Gree-ne du kier-lig svor, at jeg al-le-ne dig gior-de Ver-den skiøn og kier; du Nat-ten der bort-suak-te gad og sorg frie
Ti-mer-ne ei tal-te, din Frydkun Mor-gen-rø-de qval-te, for-di den bød os skil-les ad, for-di den bød os skil-les
Allegro, ma non troppo.
ad.
Nu gaaer du fra mig ud paa Jagt før Da-gens Lys paa Him-len kom-mer;
mf

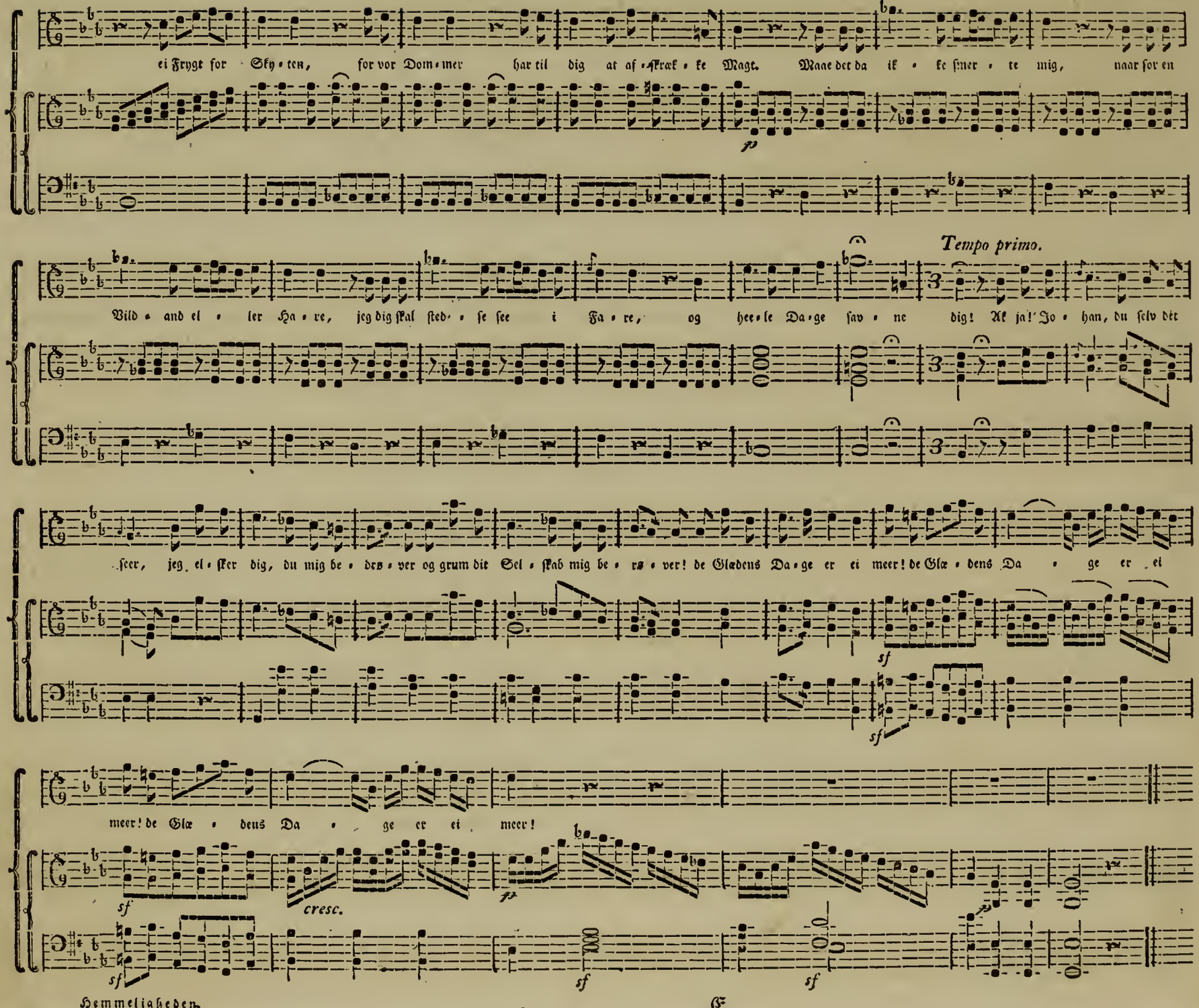
ei Frygt for Sky • ten, for vor Dom • mer har til dig at af • fkræk • ke Magt. Maae det da ik • ke ſmer • te mig, naar for en
fp
Tempo primo.
Vild • and el • ler Ha • re, jeg dig ſkal ſted • ſe ſee i Fa • re, og hee • le Da • ge ſav • ne dig! Ak ja! Jo • han, du ſelv det
ſeer, jeg el • ſker dig, du mig be • dra • ver og grum dit Sel • ſkab mig be • rø • ver! de Glædens Da • ge er ei meer! de Glæ • dens Da • ge er ei
sf
sf
meer! de Glæ • deus Da • ge er ei meer!
sf
cresc.
fp
sf
sf
sf
Hemmeligheden.

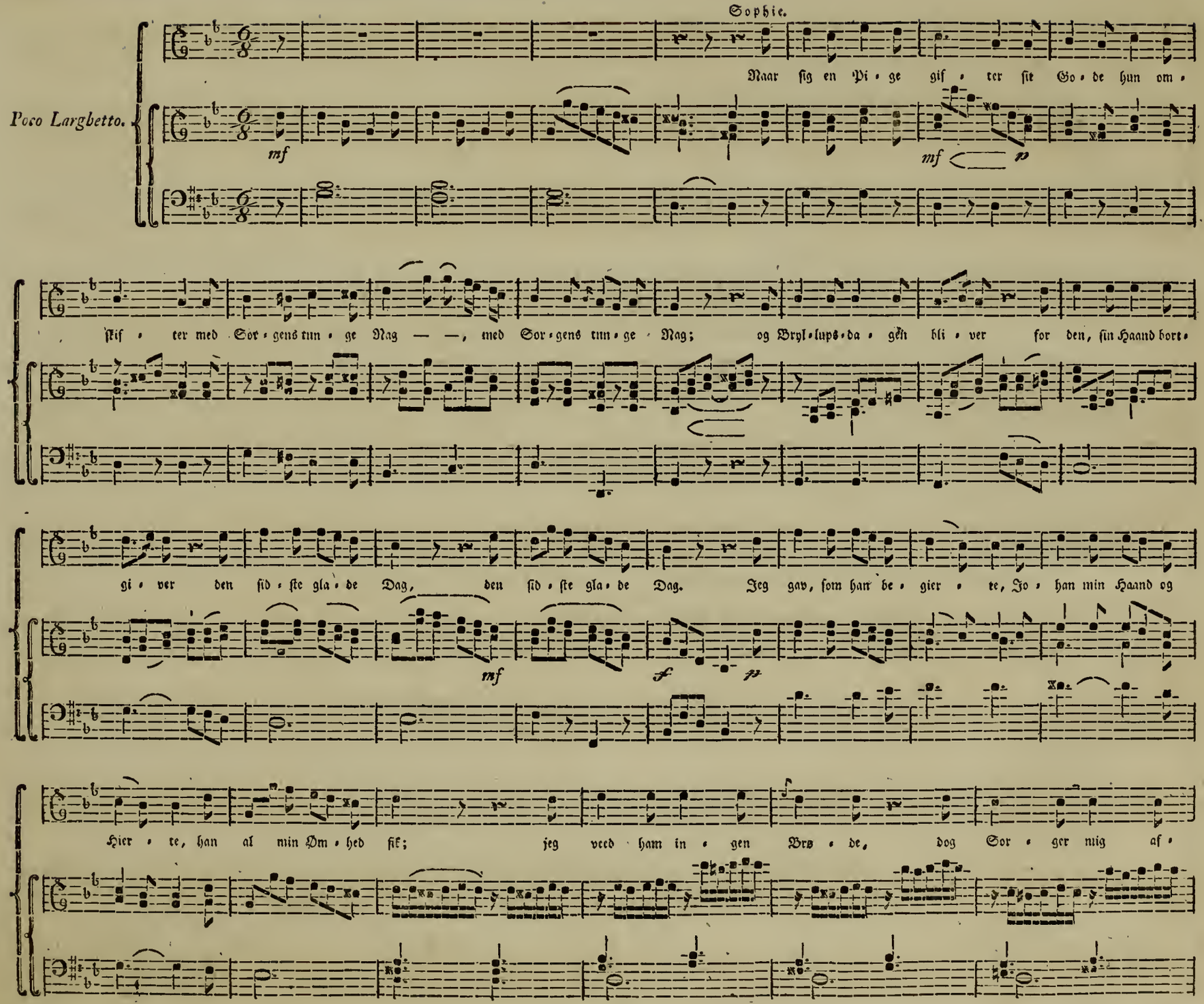
Sophie.
Poco Larghetto.
Maar sig en Pi • ge gif • ter sit Go • de hun om •
mf
mf
p
sif • ter med Sor • gens tun • ge Nag — —, med Sor • gens tun • ge Nag; og Bryl • lups • da • gen bli • ver for den, sin Haand bort •
gi • ver den sid • ste gla • de Dag, den sid • ste gla • de Dag. Jeg gav, som han be • gier • te, Jo • han min Haand og
mf
f
p
Hier • te, han al min Om • hed fik; jeg veed ham in • gen Brø • de, dog Sor • ger nig af •

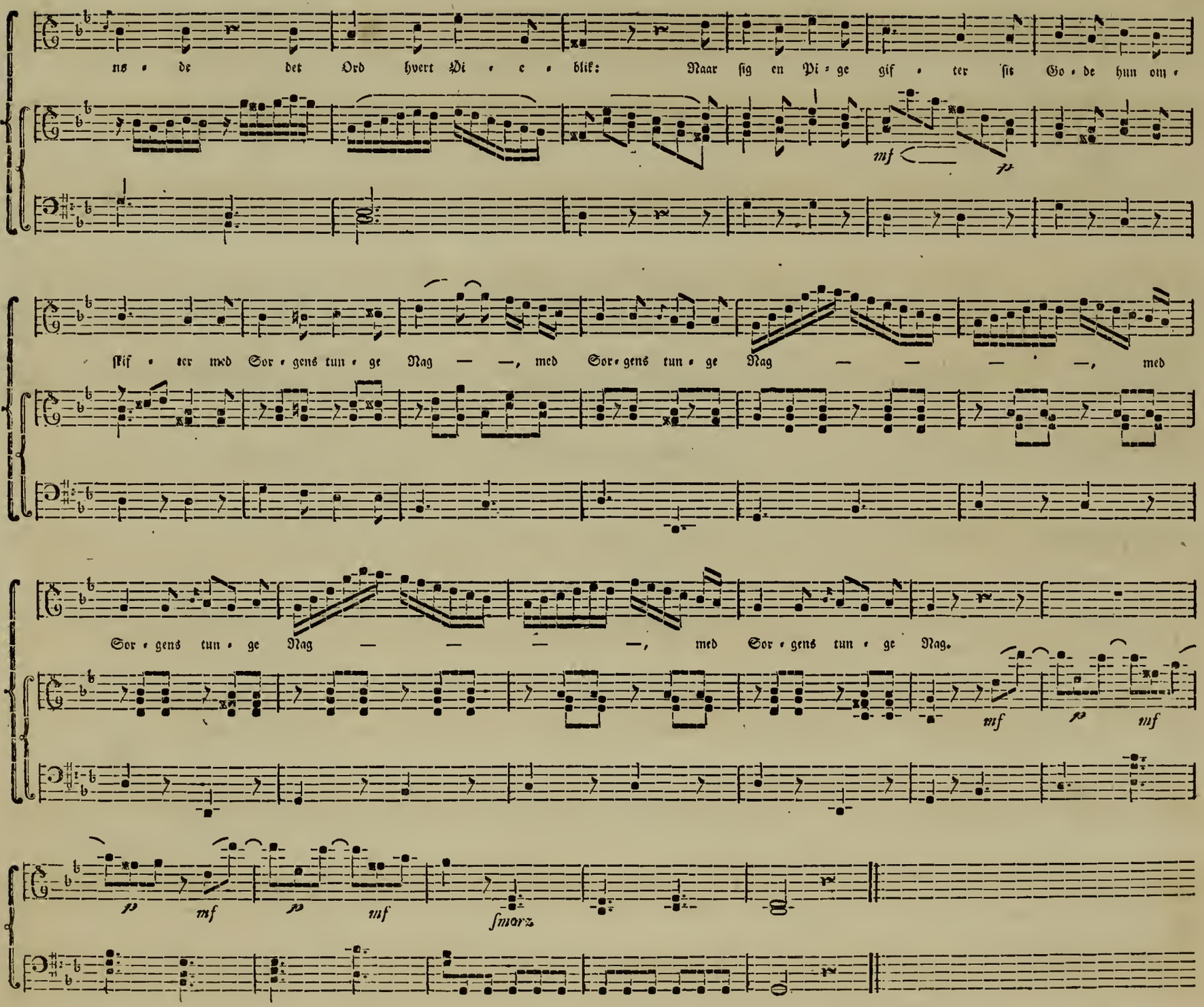
ns • de det Ord hvert Øi • e • blik: Naar sig en Pi = ge gif • ter sit Go • de hun om •
mf p
ſkif • ter med Sor • gens tun • ge Nag — —, med Sor • gens tun • ge Nag — — — —, med
Sor • gens tun • ge Nag — — — —, med Sor • gens tun • ge Nag.
mf p mf
p mf p mf
smorz.

Grete.

Allegro, Vivace.

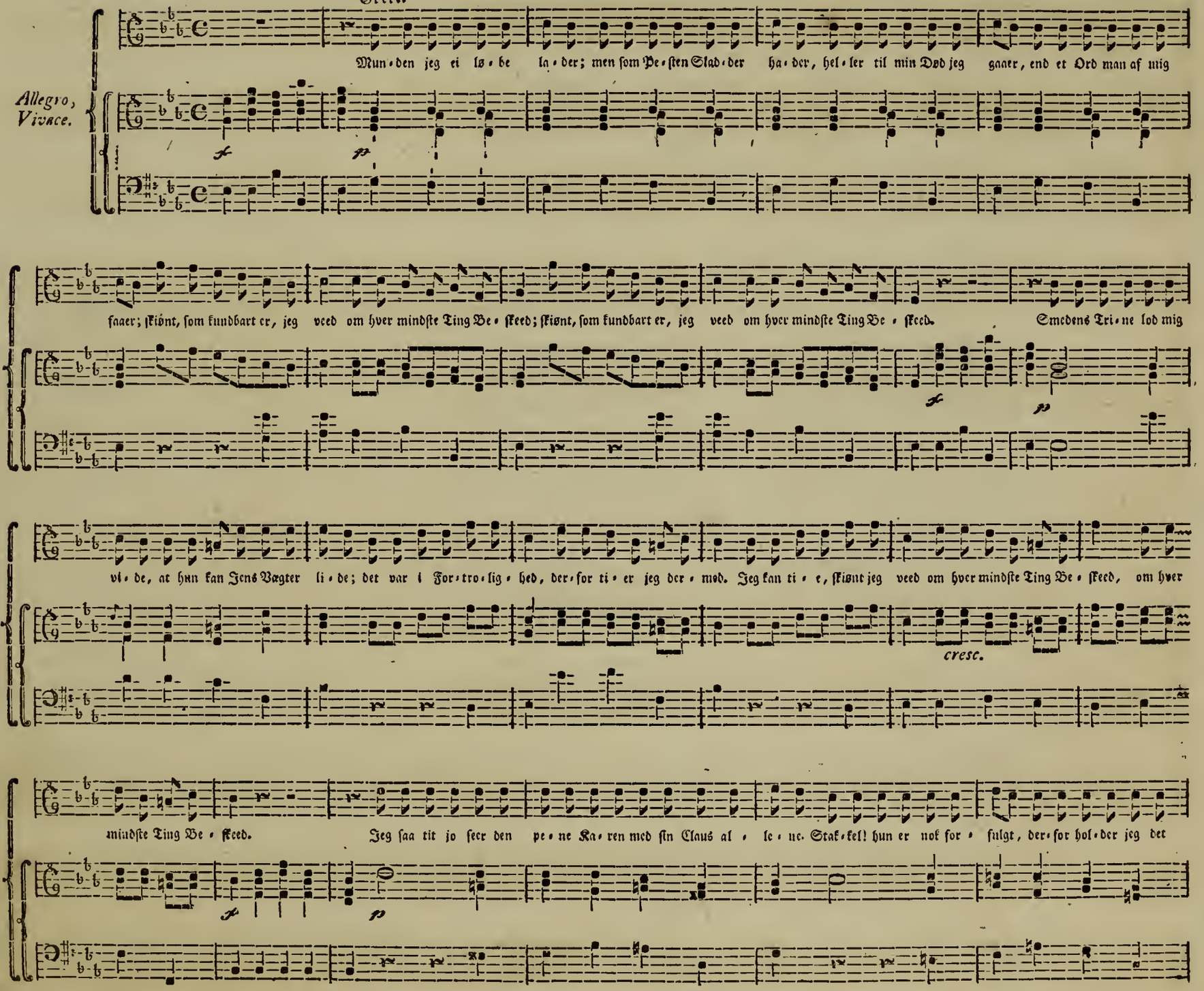

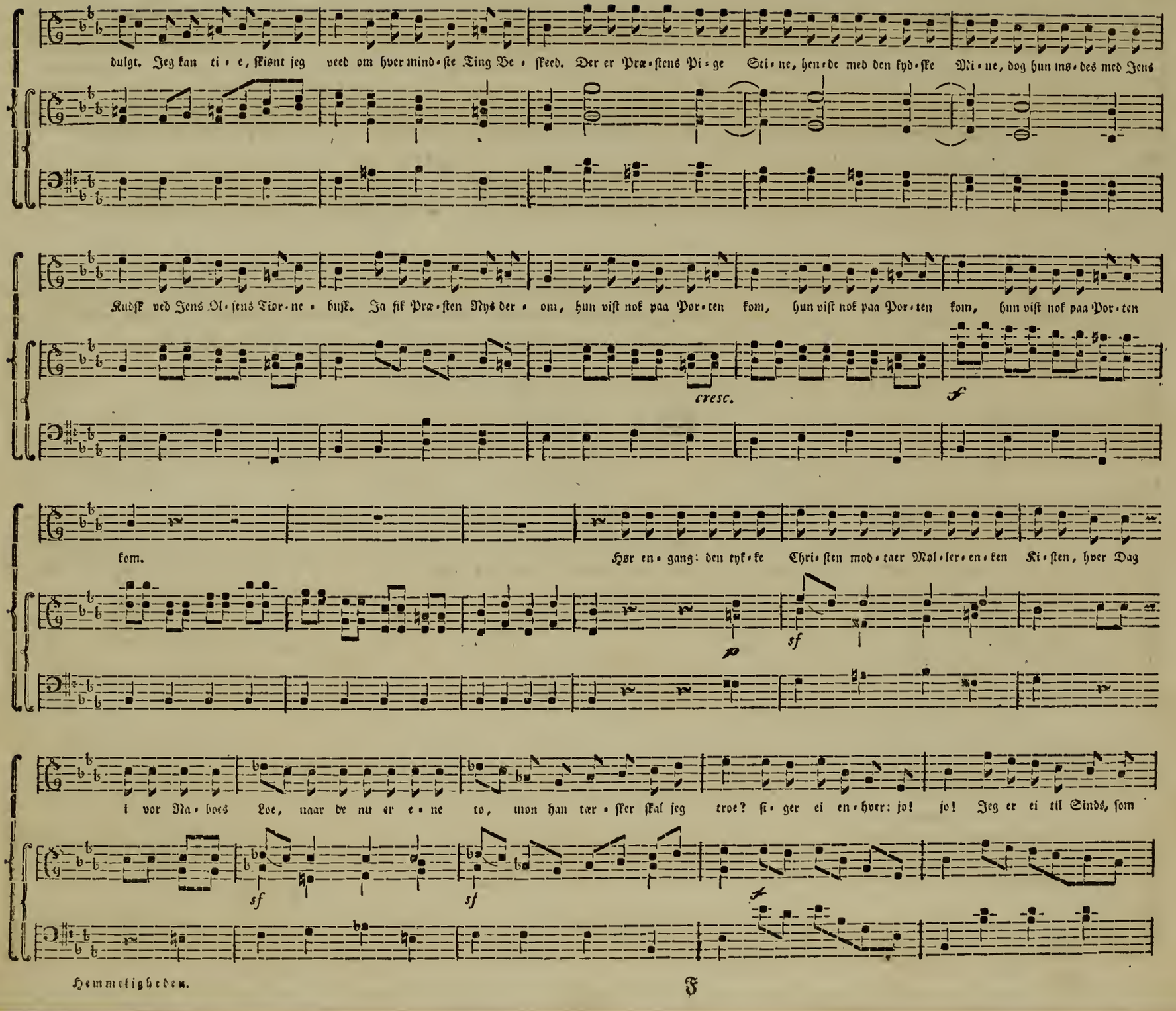
dulgt. Jeg kan ti • e, skiønt jeg veed om hver mind • ste Ting Be • skeed. Der er Præ • stens Pi • ge Sti • ne, hen • de med den kyd • ske Mi • ne, dog hun mø • des med Jens
Kudsk ved Jens Ol • sens Tior • ne • busk. Ja fik Præ • sten Mys der • om, hun vist nok paa Por • ten kom, hun vist nok paa Por • ten kom, hun vist nok paa Por • ten
cresc.
f
kom.
Hør en • gang: den tyk • ke Chri • sten mod • taer Mol • ler • en • ken Ki • sten, hver Dag
p
sf
i vor Na • boes Loe, naar de nu er e • ne to, mon han tær • sker skal jeg troe? si • ger ei en • hver: jo! jo! Jeg er ei til Sinds, som
sf
sf
f

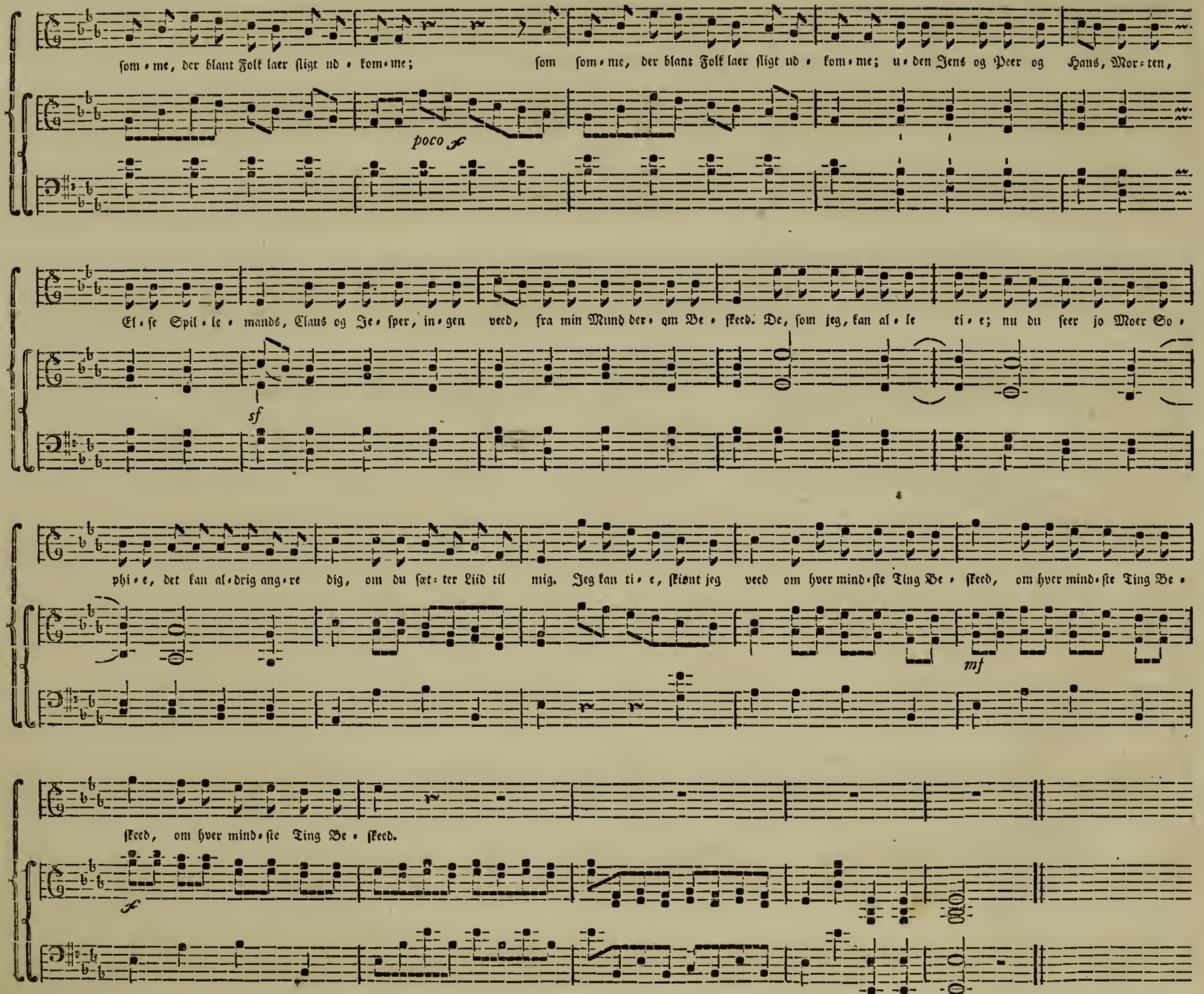
som • me, der blant Folk laer sligt ud • kom • me;
som som • me, der blant Folk laer sligt ud • kom • me; u • den Jens og Peer og Hans, Mor • ten,
poco
El • se Spil • le • mands, Claus og Je • sper, in • gen veed, fra min Mund der • om Be • skeed. De, som jeg, kan al • le ti • e; nu du seer jo Moer So •
sf
phi • e, det kan al • drig ang • re dig, om du sæt • ter Liid til mig. Jeg kan ti • e, skiønt jeg veed om hver mind • ste Ting Be • skeed, om hver mind • ste Ting Be •
mf
skeed, om hver mind • ste Ting Be • skeed.
f

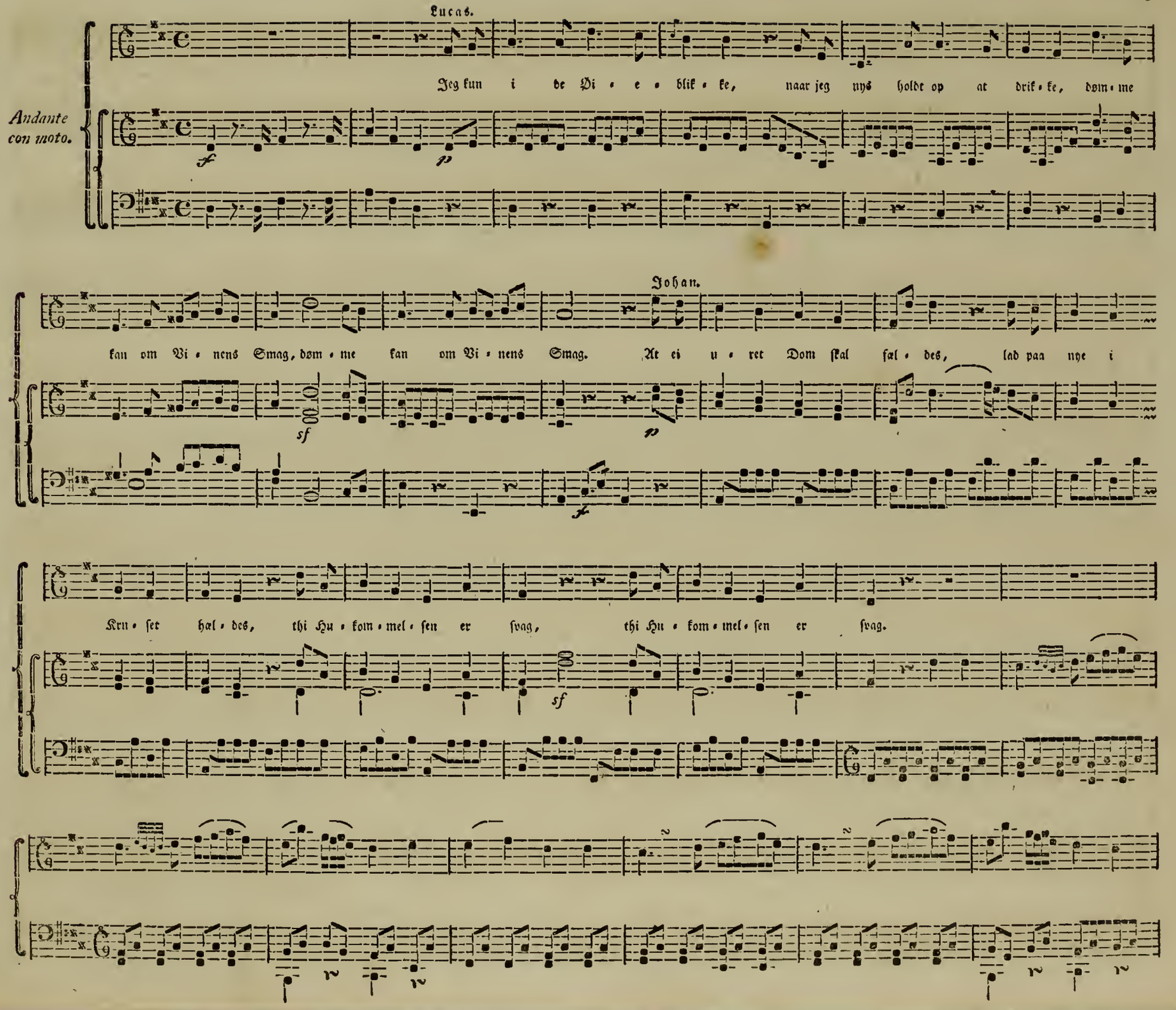
Lucas.
Jeg kun i de Vi • e • blik • ke, naar jeg nys holdt op at drik • ke, dom • me
Andante con moto.
Johan.
kan om Vi • nens Smag, dom • me kan om Vi • nens Smag. At ei u • ret Dom skal fal • des, lad paa nye i
Kru • set hal • des, thi Hu • kom • mel • sen er svag, thi Hu • kom • mel • sen er svag.

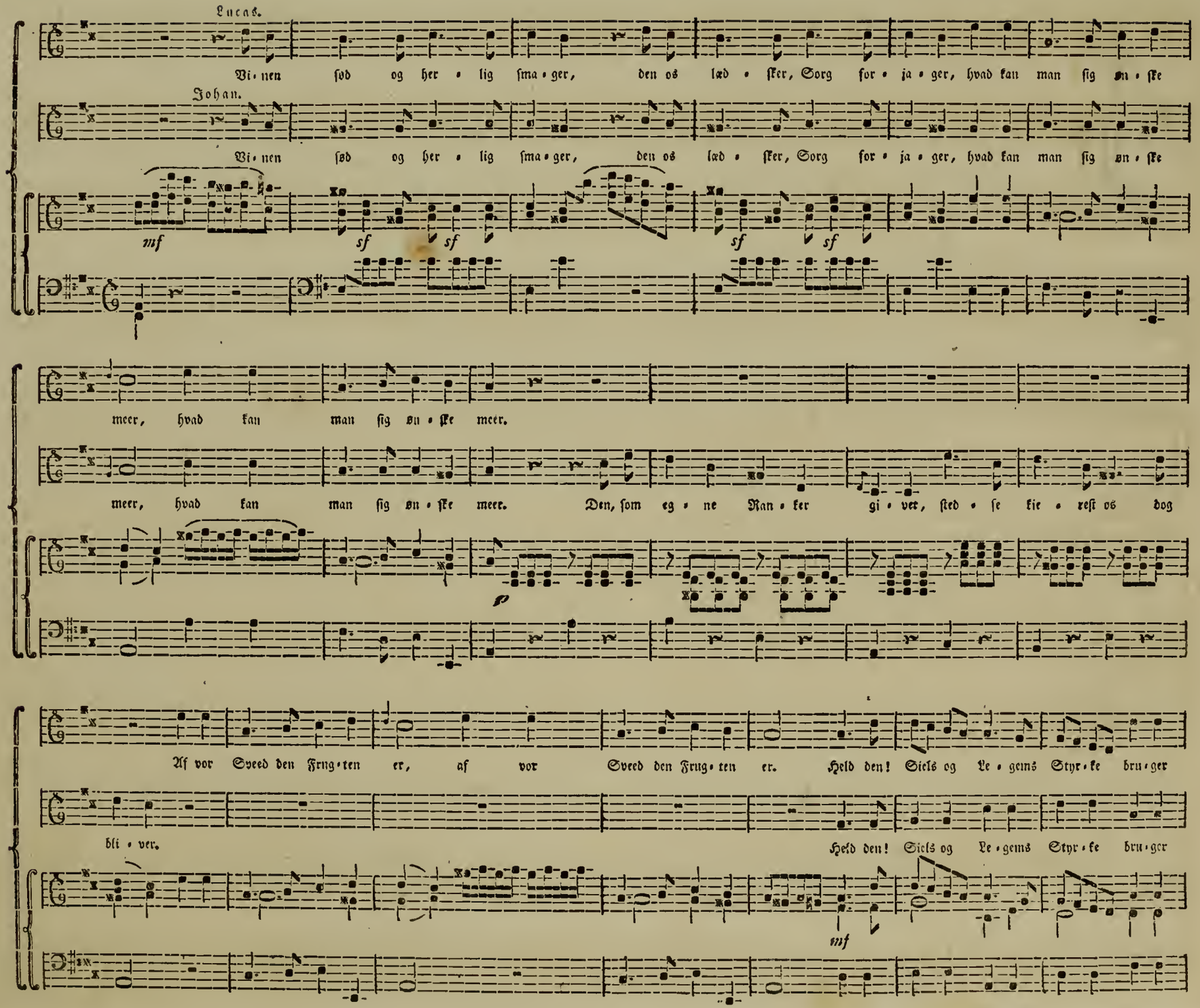
Lucas.
Vi-nen sød og her-lig sma-ger, den os læd-sker, Sorg for-ja-ger, hvad kan man sig øn-ske
Johan.
Vi-nen sød og her-lig sma-ger, den os læd-sker, Sorg for-ja-ger, hvad kan man sig øn-ske
mf
sf sf
sf sf
meer, hvad kan man sig øn-ske meer.
meer, hvad kan man sig øn-ske meer. Den, som eg-ne Man-ker gi-ver, sted-se kie-rest os dog
p
Af vor Sveed den Frug-ten er, af vor Sveed den Frug-ten er. Held den! Siels og Le-gems Styr-ke bru-ger
bli-ver.
Held den! Siels og Le-gems Styr-ke bru-ger
mf

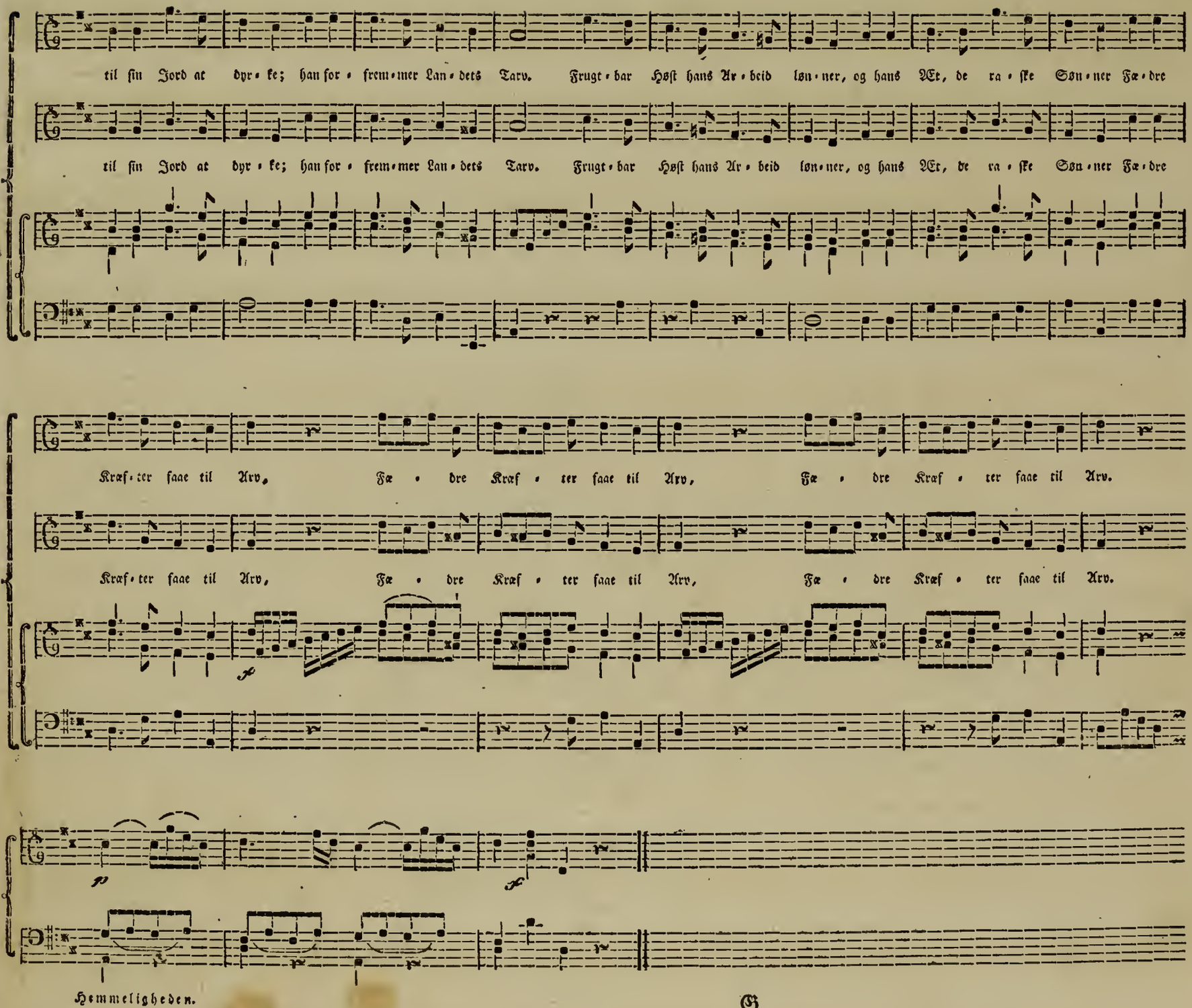
til sin Jord at dyr • ke; han for • frem • mer Lan • dets Tarv. Frugt • bar Høst hans Ar • beid løn • ner, og hans Ær, de ra • ske Søn • ner Fæ • dre
til sin Jord at dyr • ke; han for • frem • mer Lan • dets Tarv. Frugt • bar Høst hans Ar • beid løn • ner, og hans Ær, de ra • ske Søn • ner Fæ • dre
Kræf • ter saae til Arv, Fæ • dre Kræf • ter saae til Arv, Fæ • dre Kræf • ter saae til Arv.
Kræf • ter saae til Arv, Fæ • dre Kræf • ter saae til Arv, Fæ • dre Kræf • ter saae til Arv.
Hemmeligheden.

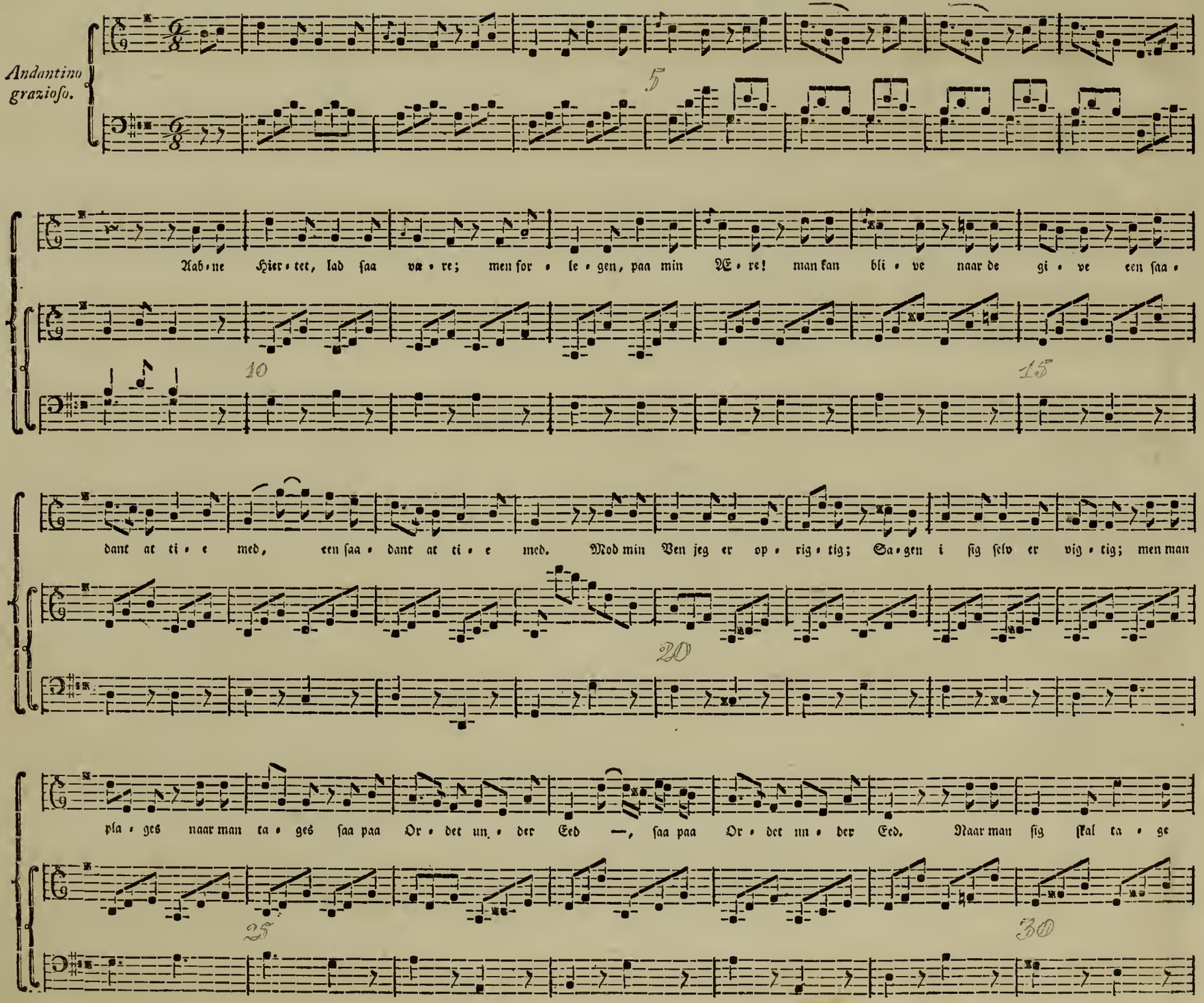
Andantino grazioso.
Aab • ne Hier • tet, lad saa va • re; men for • le • gen, paa min Æ • re! man kan bli • ve naar de gi • ve een saa •
dant at ti • e med, een saa • dant at ti • e med. Mod min Ven jeg er op • rig • tig; Sa • gen i sig selv er vig • tig; men man
pla • ges naar man ta • ges saa paa Or • det un • der Eed —, saa paa Or • det un • der Eed. Naar man sig skal ta • ge

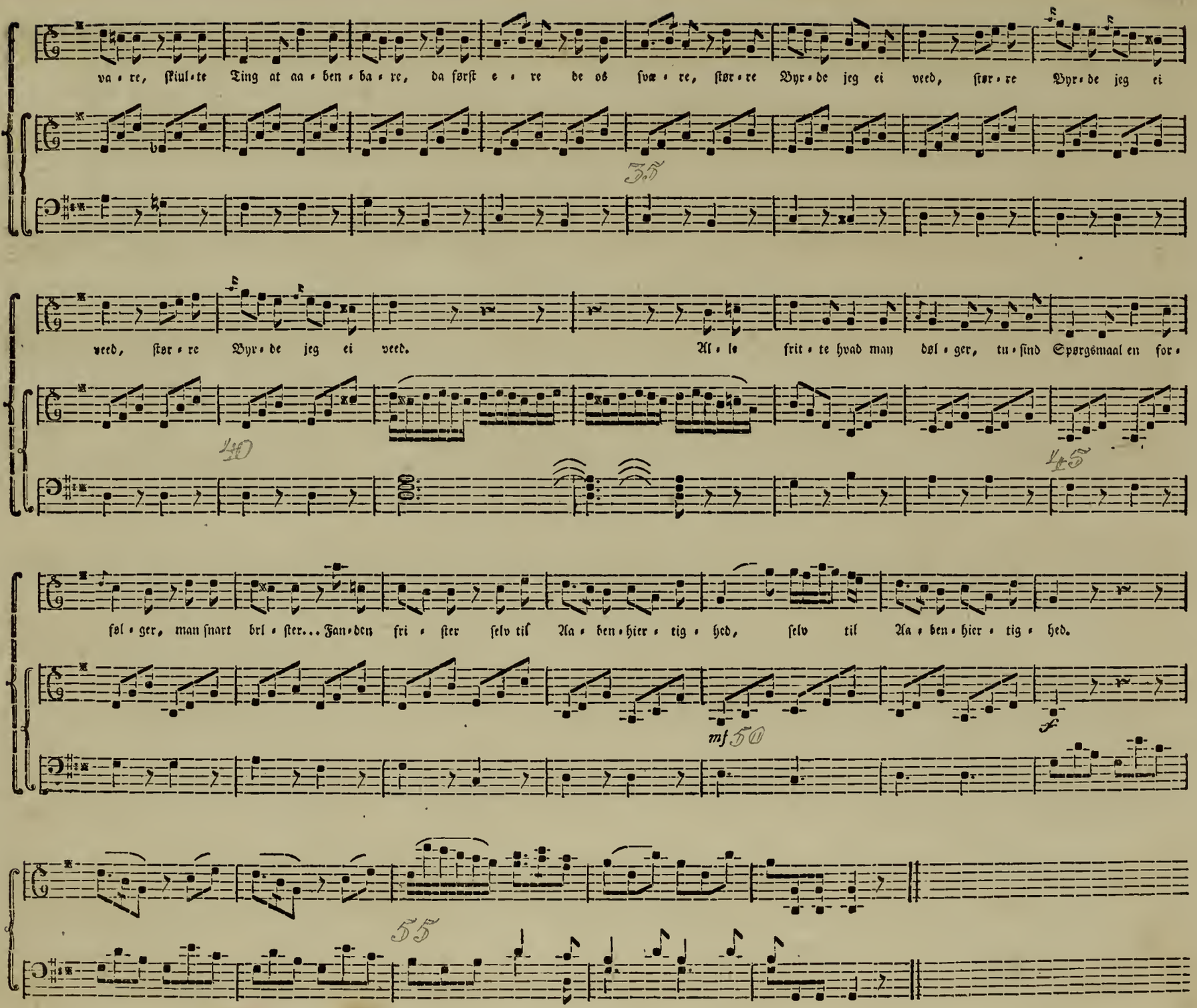
va • re, skiul • te Ting at aa • ben • ba • re, da først e • re de os svæ • re, stør • re Byr • de jeg ei veed, stør • re Byr • de jeg ei
35
veed, stør • re Byr • de jeg ei veed. Al • le frit • te hvad man dsl • ger, tu • sind Spørgsmaal en for •
40
45
fol • ger, man snart brl • ster... Fan • den fri • ster selv til Aa • ben • hier • tig • hed, selv til Aa • ben • hier • tig • hed.
mf 50
f
55

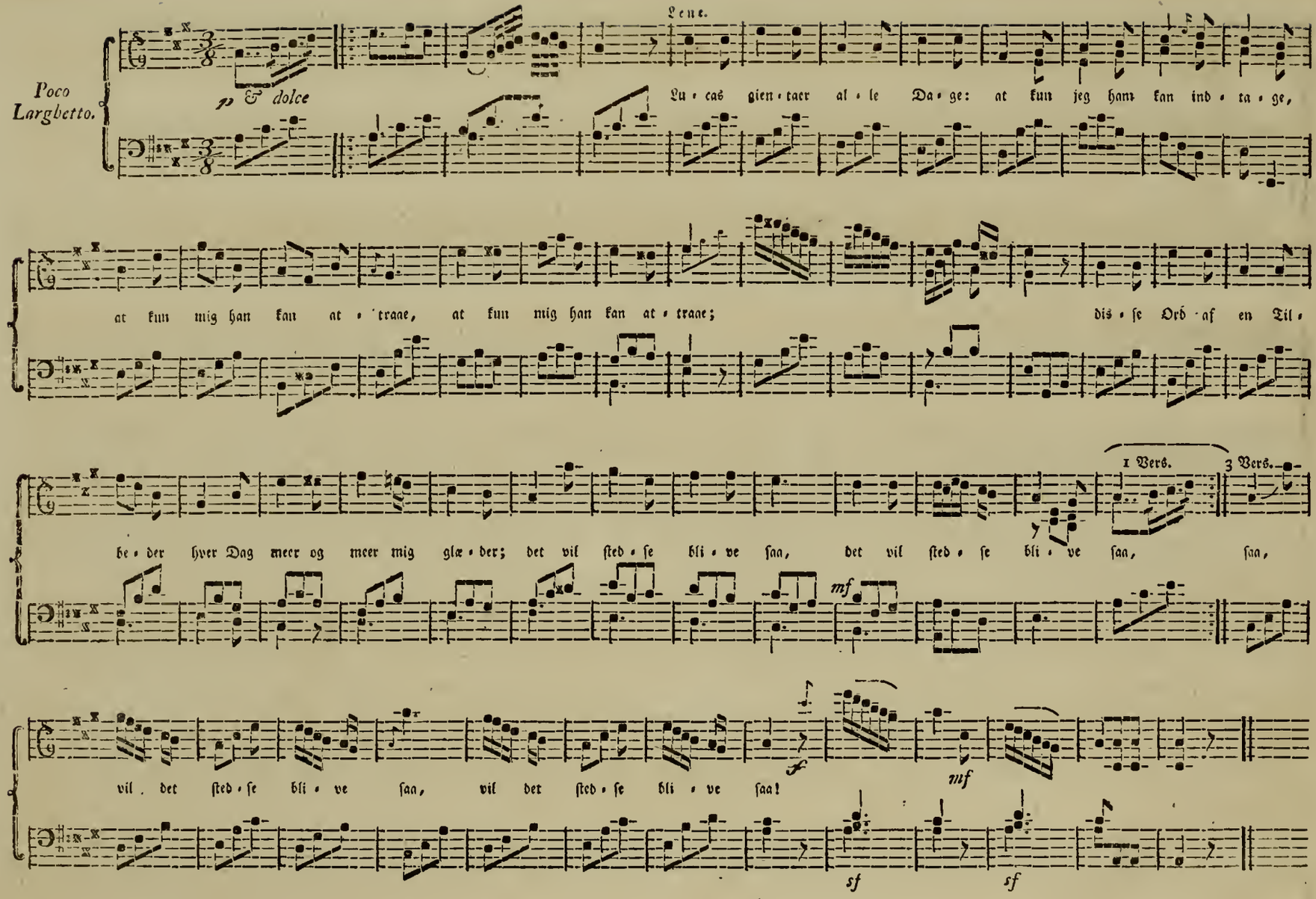

Lucas gientaer alle Dage:
At kun jeg ham kan indtage,
:,: At kun mig han kan attraae; :,:
Disse Ord af en Tilbeder
Hver Dag meer og meer mig glæder;
:,: Det vil stedse blive saa! :,:

Ved de Blomster Lucas bragte
Første Gang, hvad de mig smagte!
:,: Hvor jeg henrykt dem besaae! :,:
Men de fra i Dag mig ere
Skiønt ei smukke lige kiere;
:,: Det vil stedse blive saa! :,:

I de Lænker, os skal binde
Vi Lyksalighed vil finde,
:,: Hvert vort Ønskes Maal vi naae. :,:
Glæden blid os skal omsvæve;
Om til hyndred' Aar vi leve
:,: Vil det stedse blive saa! :,:

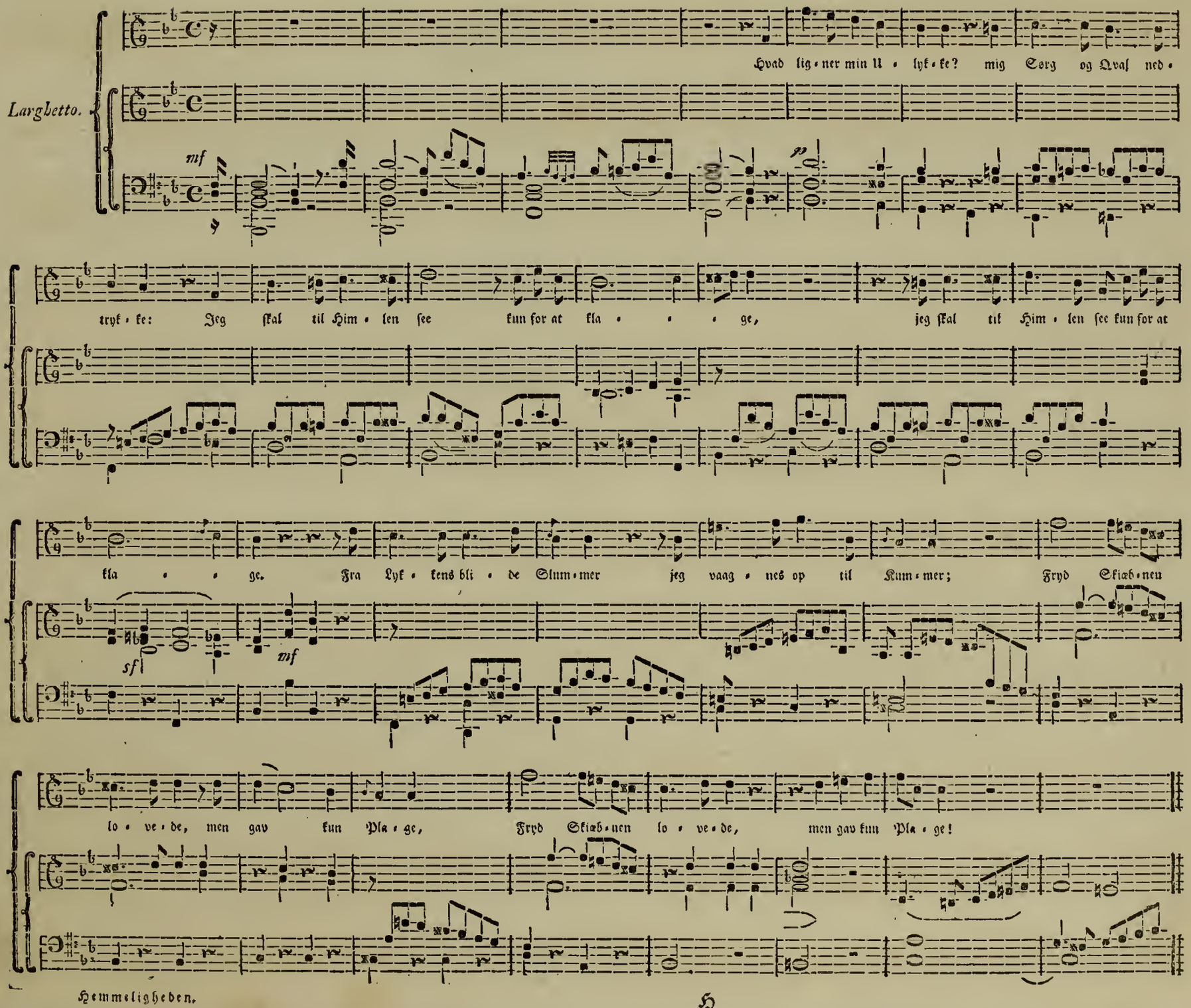
Larghetto.
mf
p
Hvad lig • ner min U • lyk • ke? mig Sorg og Qval ned •
tryk • ke: Jeg skal til Him • len see kun for at kla • • • ge, jeg skal til Him • len see kun for at
kla • • ge. Fra Lyk • kens bli • de Slum • mer jeg vaag • nes op til Kum • mer; Fryd Skiæb • neu
sf
mf
lo • ve • de, men gav kun Pla • ge, Fryd Skiæb • nen lo • ve • de, men gav kun Pla • ge!

Allegro, ma non troppo.

Men al • le • ne jeg ſkal ei frem • dra • ge i Be • drø • vel • ſe qval • ful • de

Da • ge, fleer mit Ul • held ſkal ram • me end mig, fleer mit Ul • held ſkal ram • me end mig: jeg vil gaae den For •

bry • der at nær • ne, min For • nær • mel • ſe Ret • ten ſkal høv • ne! jeg vil gaae den For • bry • der at nær • ne, min For •

cresc.

nær • mel • ſe Ret • ten ſkal høv • ne! Ret • ten ſkal høv • ne... Ak, So • phi • el — jeg yn • ker kun dig!

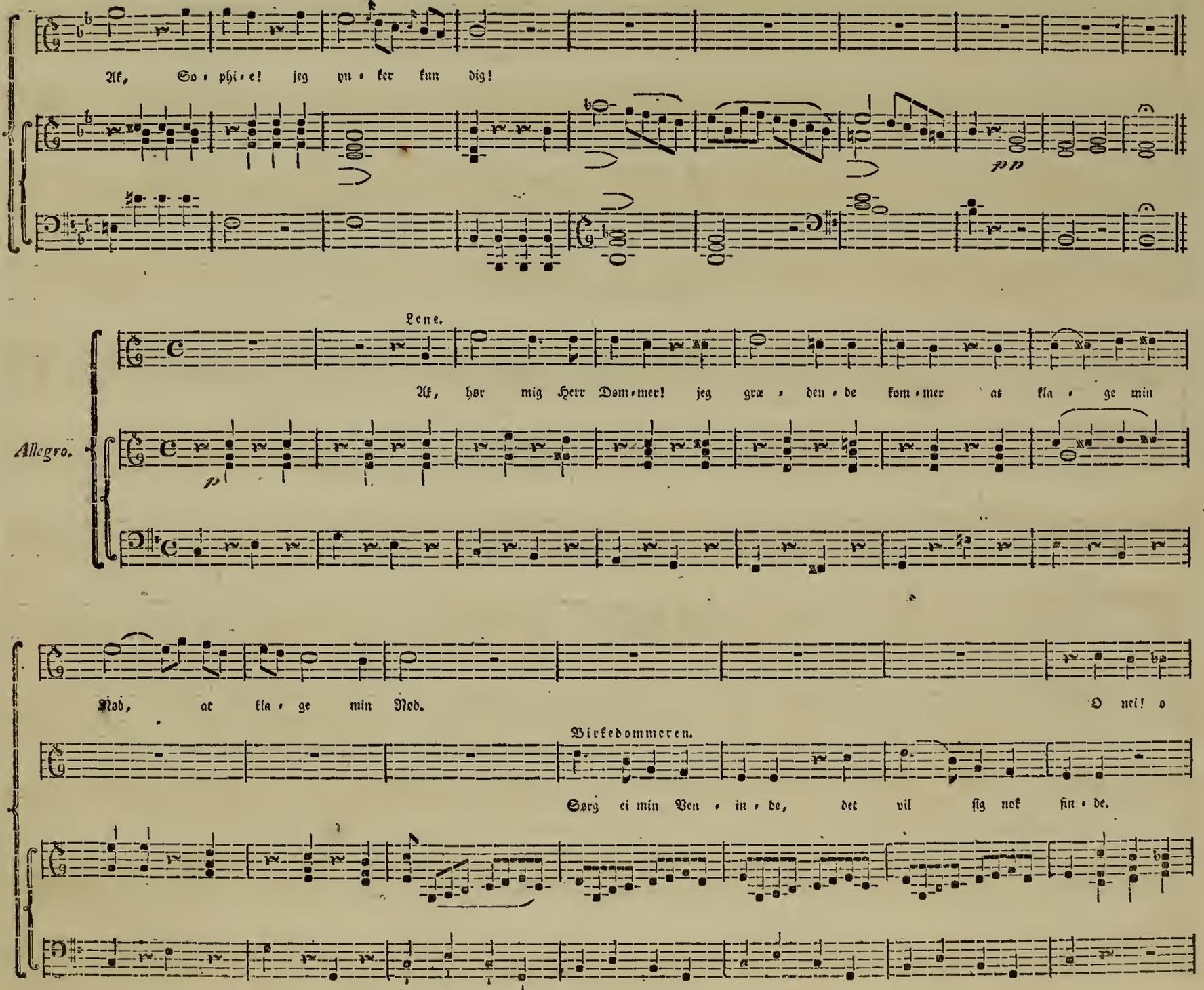
Ak, So • phi • e! jeg yn • ker kun dig!
pp
Lene.
Ak, hør mig Herr Dom • mer! jeg græ • den • de kom • mer at kla • ge min
Allegro.
p
Nød, at kla • ge min Nød.
O nei! o
Birkedommeren.
Sørg ei min Ven • in • de, det vil sig nok fin • de.

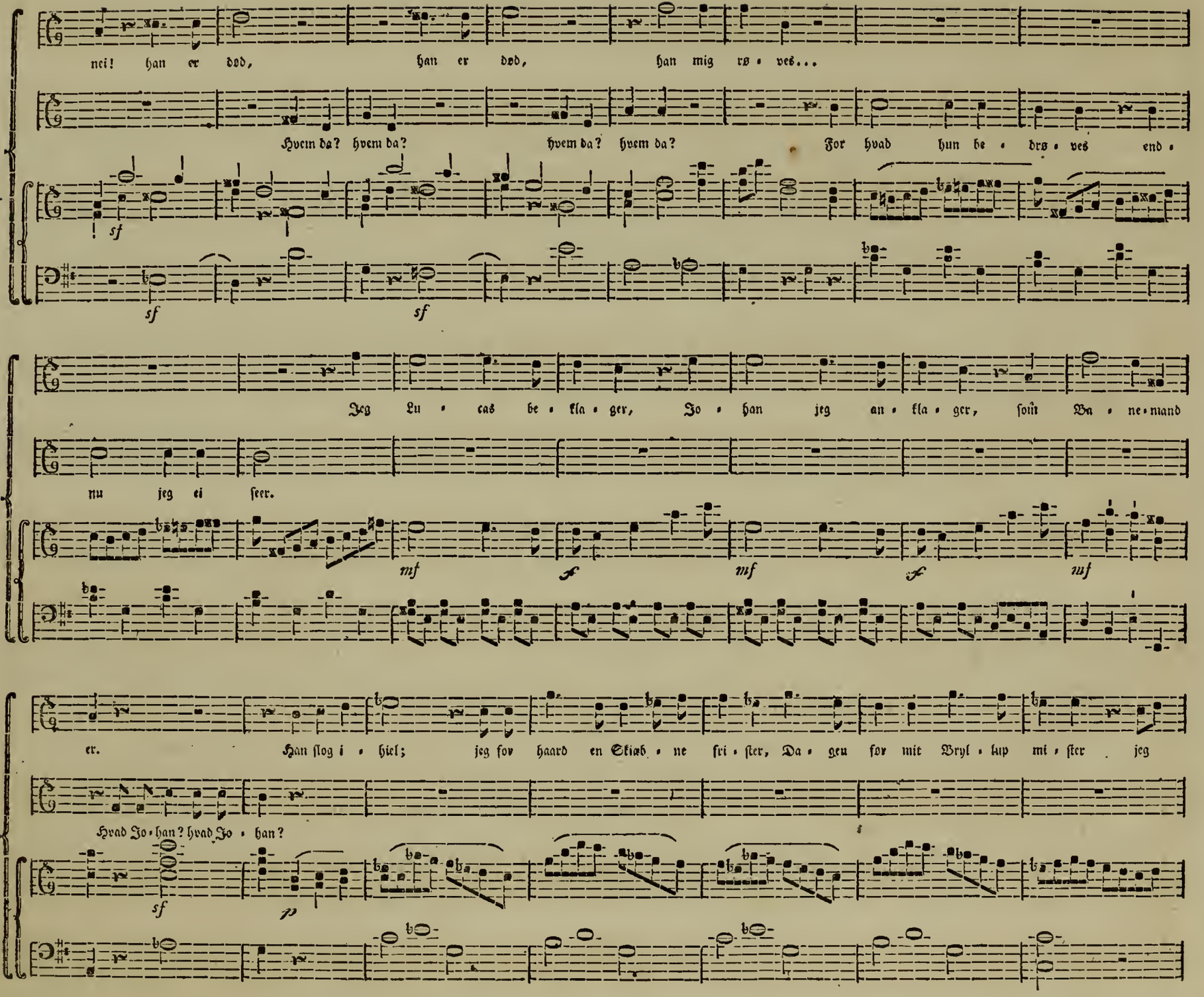
nei! han er død, han er død, han mig rø • ves...
Hvem da? hvem da? hvem da? hvem da? For hvad hun be • drø • ves end •
sf
sf
sf
Jeg Lu • cas be • kla • ger, Jo • han jeg an • kla • ger, som Ba • ne • mand
nu jeg ei seer.
mf
f
mf
f
mf
er. Han slog i • hiel; jeg for haard en Skiæb • ne fri • ster, Da • gen for mit Bryl • lup mi • ster jeg
Hvad Jo • han? hvad Jo • han?
sf
p

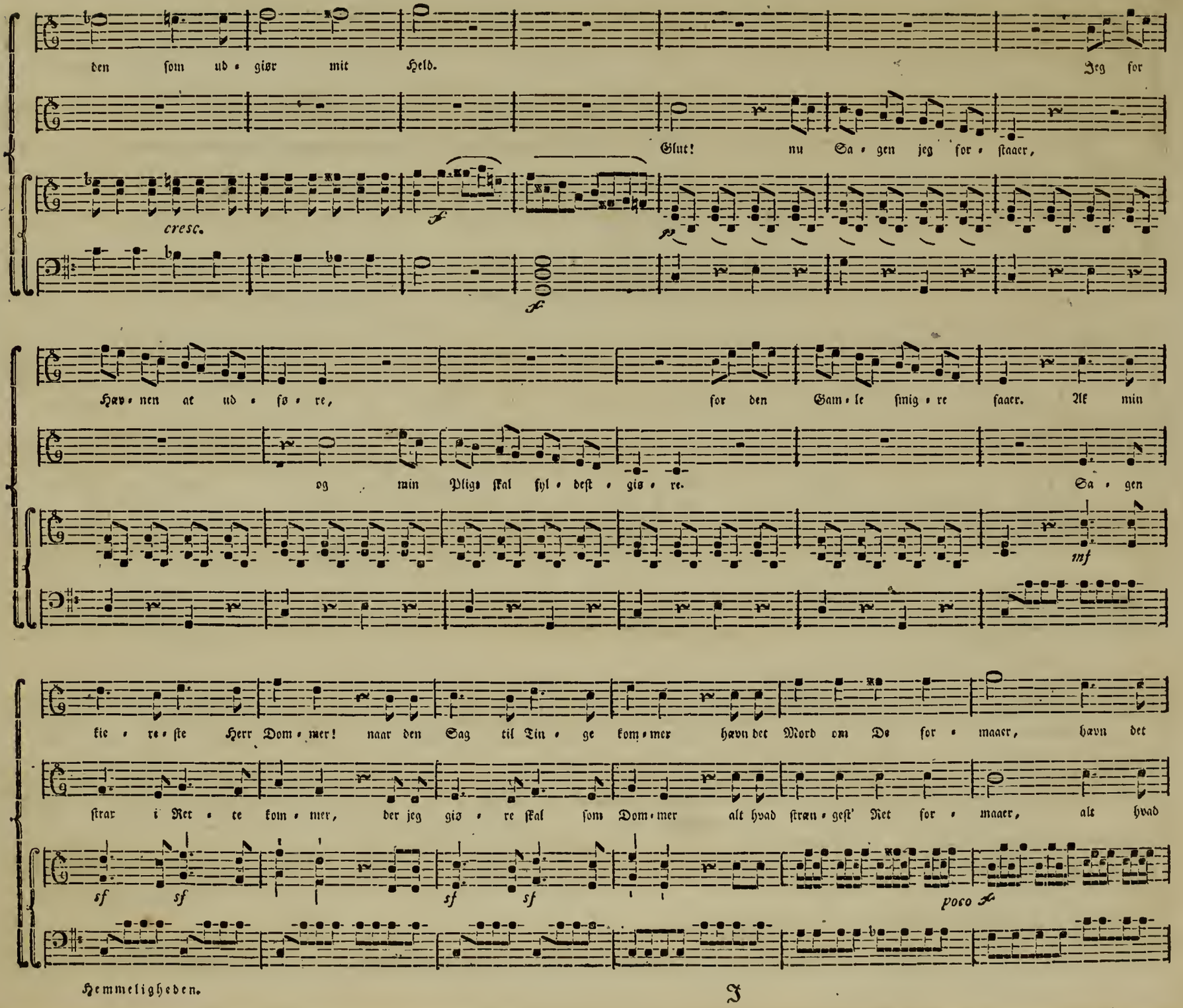
den som ud • gisr mit Held.
Jeg for
Glut! nu Sa • gen jeg for • staaer,
cresc.
Høv • nen at ud • fø • re,
for den Gam • le smig • re faaer. Ak min
og min Pligt skal fyl • dest • gis • re.
Sa • gen
mf
kie • re • ste Herr Dom • mer! naar den Sag til Tin • ge kom • mer hævn det Mord om De for • maaer, hævn det
strax i Ret • te kom • mer, der jeg gis • re skal som Dom • mer alt hvad stræn • gest' Ret for • maaer, alt hvad
sf sf sf sf
poco

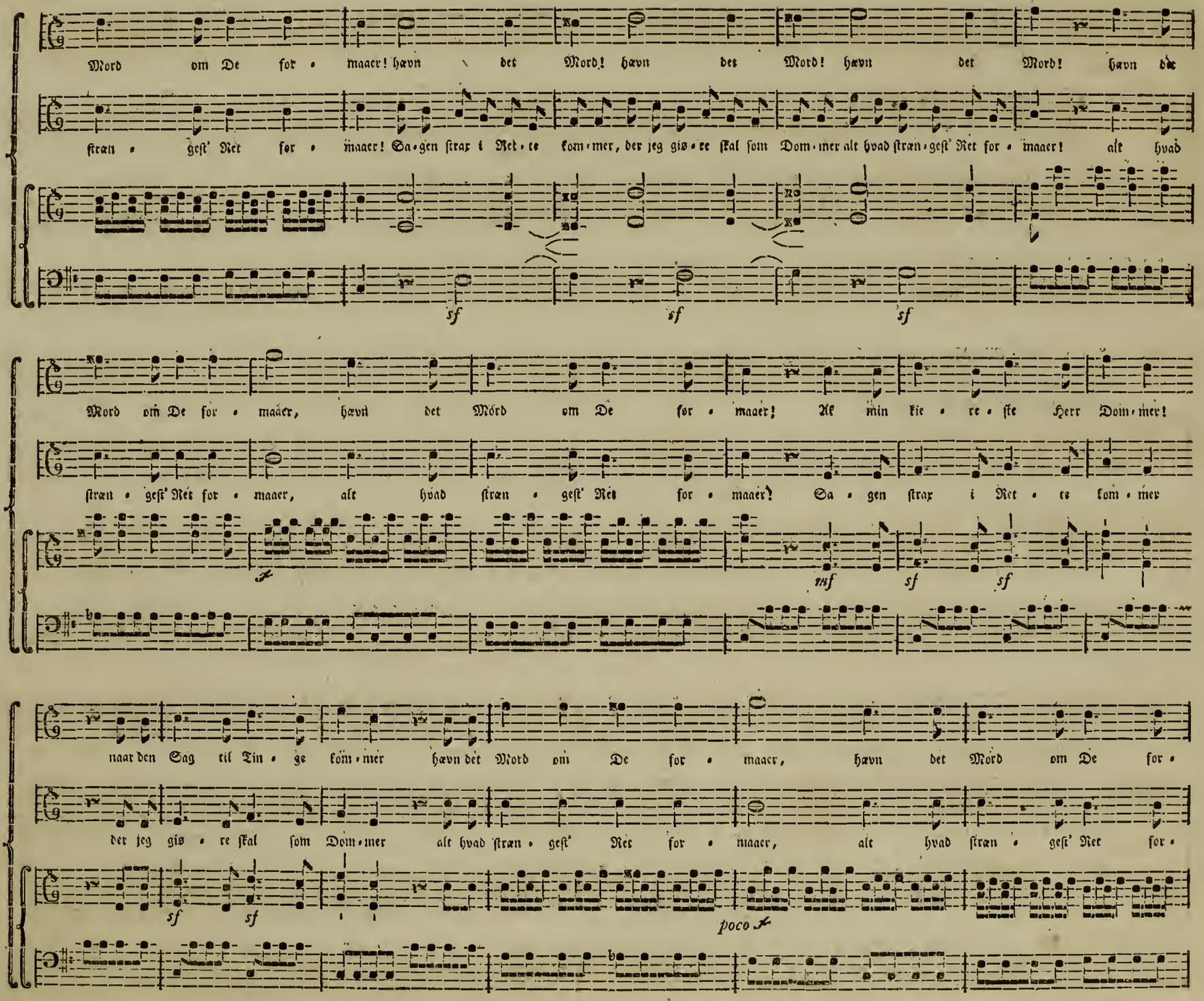
Mord om De for • maaer! hævn det Mord! hævn det Mord! hævn det Mord! hævn det
stræn • gest' Ret for • maaer! Sa • gen strax i Ret • te kom • mer, der jeg gis • re skal som Dom • mer alt hvad stræn • gest' Ret for • maaer! alt hvad
sf sf sf
Mord om De for • maaer, hævn det Mord om De for • maaer! Ak min kie • re • ste Herr Dom • mer!
stræn • gest' Ret for • maaer, alt hvad stræn • gest' Ret for • maaer! Sa • gen strax i Ret • te kom • mer
mf sf sf
naar den Sag til Tin • ge kom • mer hævn det Mord om De for • maaer, hævn det Mord om De for •
der jeg gis • re skal som Dom • mer alt hvad stræn • gest' Ret for • maaer, alt hvad stræn • gest' Ret for •
sf sf
poco

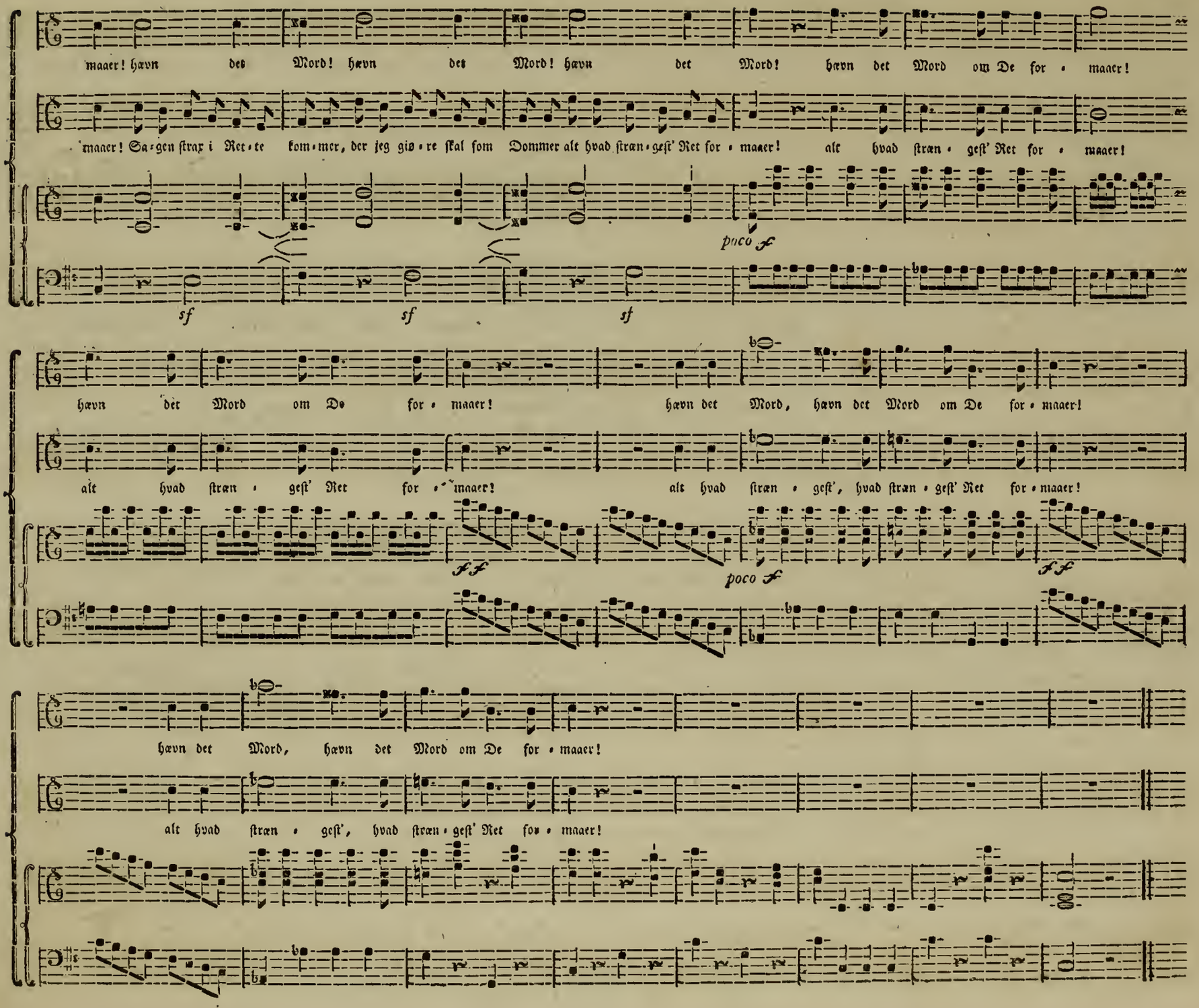
maaer! hævn det Mord! hævn det Mord! hævn det Mord! hævn det Mord om De for • maaer!
maaer! Sa•gen straxⁱ Ret•te kom•mer, der jeg gis•re skal som Dommer alt hvad stræn•gest' Ret for • maaer! alt hvad stræn • gest' Ret for • maaer!
poco f
sf sf sf
hævn det Mord om De for • maaer! hævn det Mord, hævn det Mord om De for • maaer!
alt hvad stræn • gest' Ret for • maaer! alt hvad stræn • gest', hvad stræn • gest' Ret for • maaer!
ff
poco f
ff
hævn det Mord, hævn det Mord om De for • maaer!
alt hvad stræn • gest', hvad stræn • gest' Ret for • maaer!

Birkedommeren.

Andante con troppo.

Den sa • lig Herr Peer Syv har sagt: at Lyk • ken kom • mer al • drig

e • • ne. Nu har jeg i Er • fa • ring bragt, at Man • den Med • hold kan for •

tie • • ne. Hvad mig er hendt i Dag, hvad mig er hendt i Dag be •

vi • ser, be • vi • ser klart den Sag; hvad

mig er hendt i Dag be - vi - ser, be - vi - ser klart den Sag. Først: i Mor - ges faaer jeg

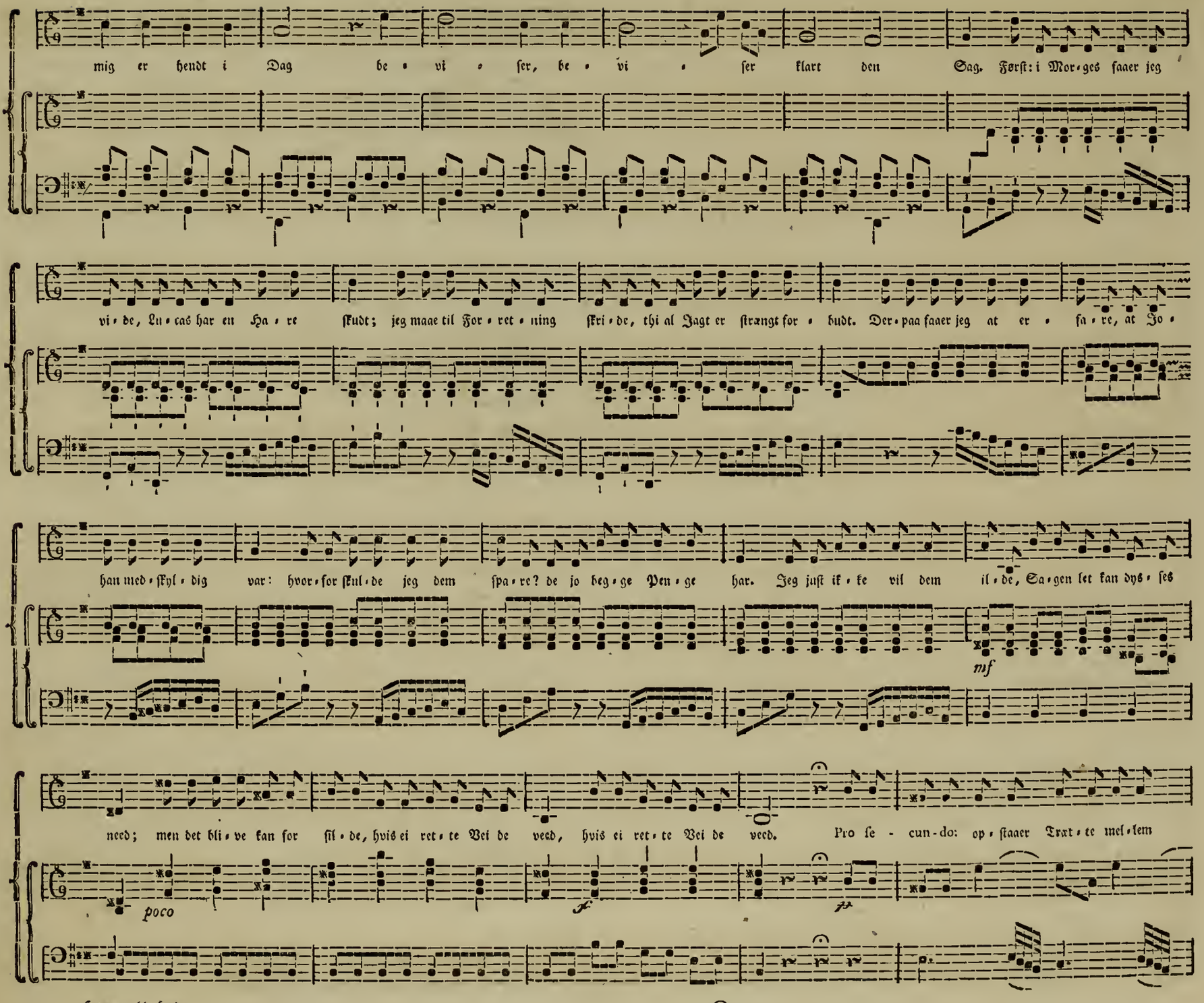

vi - de, Lu - cas har en Ha - re skudt; jeg maae til For - ret - ning skri - de, thi al Jagt er strængt for - budt. Der - paa faaer jeg at er - fa - re, at Jo -

han med - skyl - dig var: hvor - for skul - de jeg dem spa - re? de jo beg - ge Pen - ge har. Jeg just ik - ke vil dem il - de, Sa - gen let kan dys - ses

mf

need; men det bli - ve kan for sil - de, hvis ei ret - te Vei de veed, hvis ei ret - te Vei de veed. Pro se - cun - do: op - staaer Træt - te mel - lem

poco *f* *p*

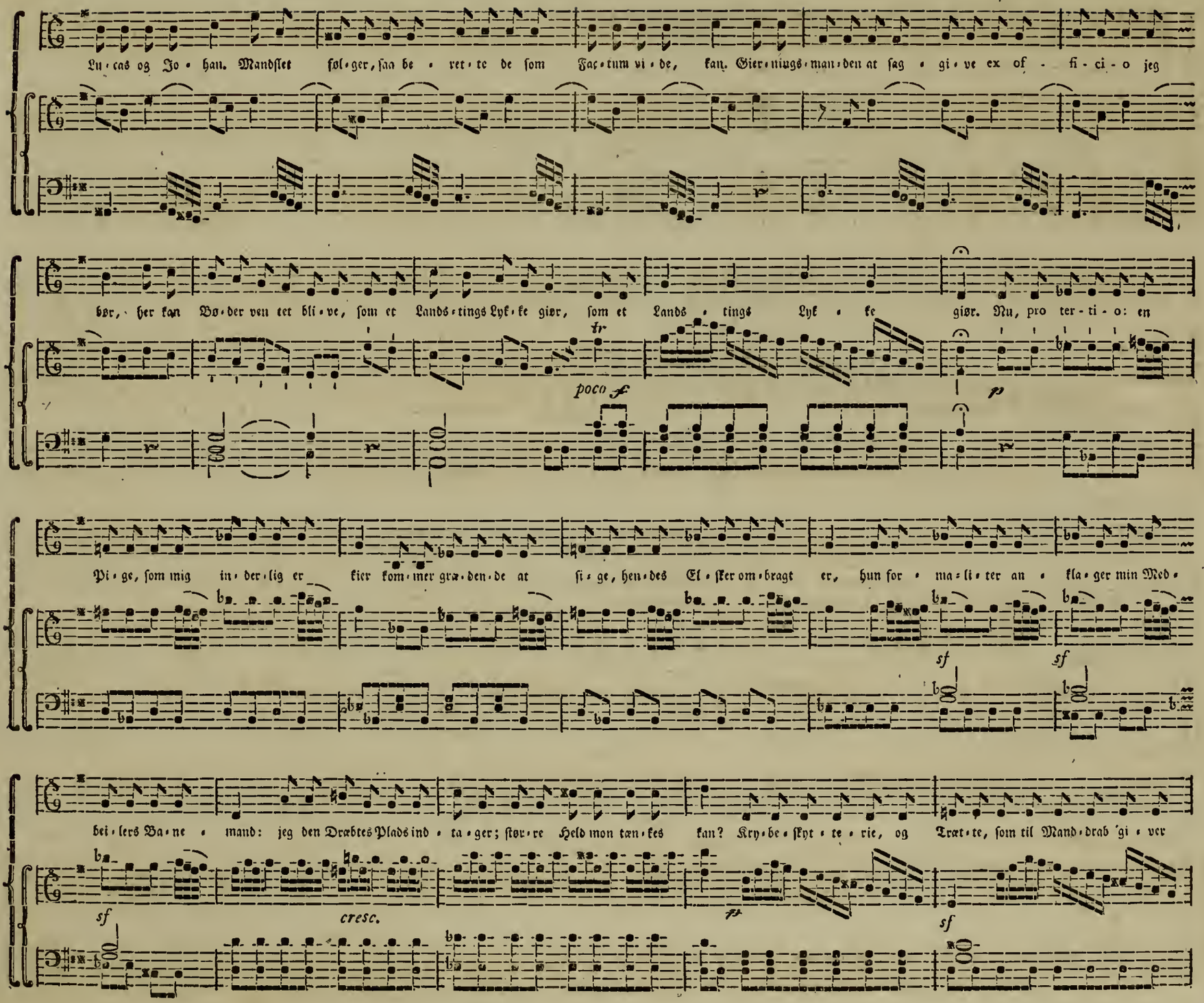
Lu-cas og Jo-han. Mandsset føl-ger, saa be-ret-te de som Fac-tum vi-de, kan. Gier-nings-man-den at sag-gi-ve ex of-fi-ci-o jeg
bør, her kan Vo-der ven-ter bli-ve, som et Lands-tings Lyk-ke gior, som et Lands-tings Lyk-ke gior. Nu, pro ter-ti-o: en
poco sf
p
Pi-ge, som mig in-der-lig er kier kom-mer græ-den-de at si-ge, hen-des El-sker om-bragt er, hun for-ma-li-ter an-kla-ger min Med-
sf
sf
bei-lers Ba-ne-mand: jeg den Dræbtes Plads ind-ta-ger; stør-re Held mon tæn-kes kan? Kry-be-skyt-te-rie, og Træt-te, som til Mand-drab gi-ver
sf
cresc.
p
sf

Adagio.

Sted; Kry • be • skyt • te • rie og Træt • te, som til Mand • drab gi • ver Sted; læg nu Pi • gens Graad til det • te, som for mig har Kier • lig • hed.

sf

Vivace.

Al den Lyk • ke mig for • vir • rer, snart mig Sandsen vil for • gaae, al • le mi • ne Lem • mer dir • rer, jeg af Glæ • de hop • pe maae! dal • de • ral

mf

da! dal • de • ral da! jeg af Glæ • de hop • pe maae! dal • de • ral da! dal • de • ral da! jeg af Glæ • de hop • pe maae!

ff

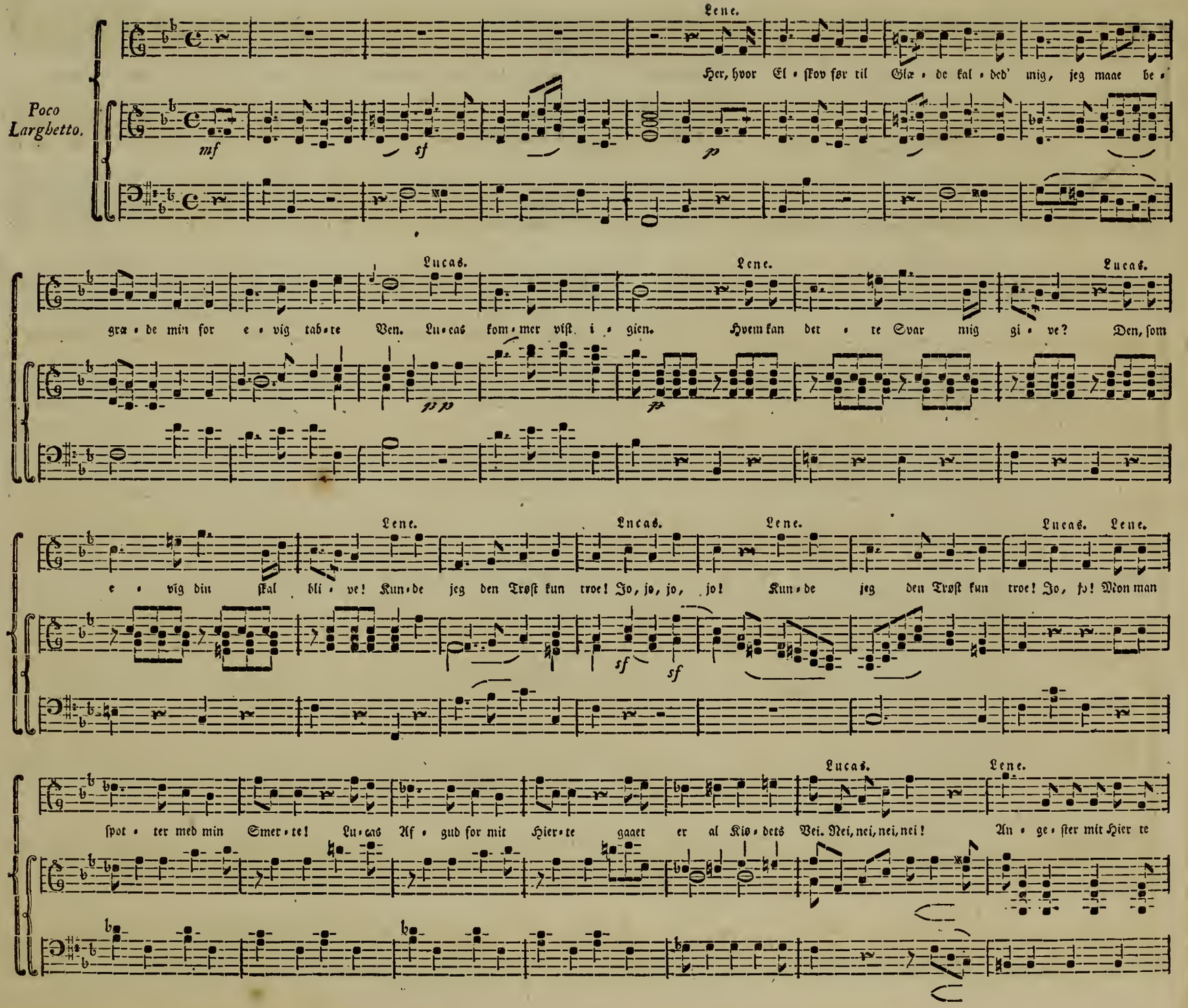
Lene.
Her, hvor El • skov før til Glæ • de kal • ded' mig, jeg maae be •
Poco Larghetto.
mf
sf
p
Lucas.
Lene.
Lucas.
græ • de min for e • vig tab • te Ven. Lu • cas kom • mer vist i • gien. Hvem kan det • te Svar mig gi • ve? Den, som
ppp
pp
Lene.
Lucas.
Lene.
Lucas. Lene.
e • vig din skal bli • ve! Kun • de jeg den Trøst kun troe! Jo, jo, jo, jo! Kun • de jeg den Trøst kun troe! Jo, jo! Mon man
sf
sf
Lucas.
Lene.
spot • ter med min Smer • te! Lu • cas Af • gud for mit Hier • te gaaer er al Kiø • dets Vei. Nei, nei, nei, nei! An • ge • ster mit Hier te

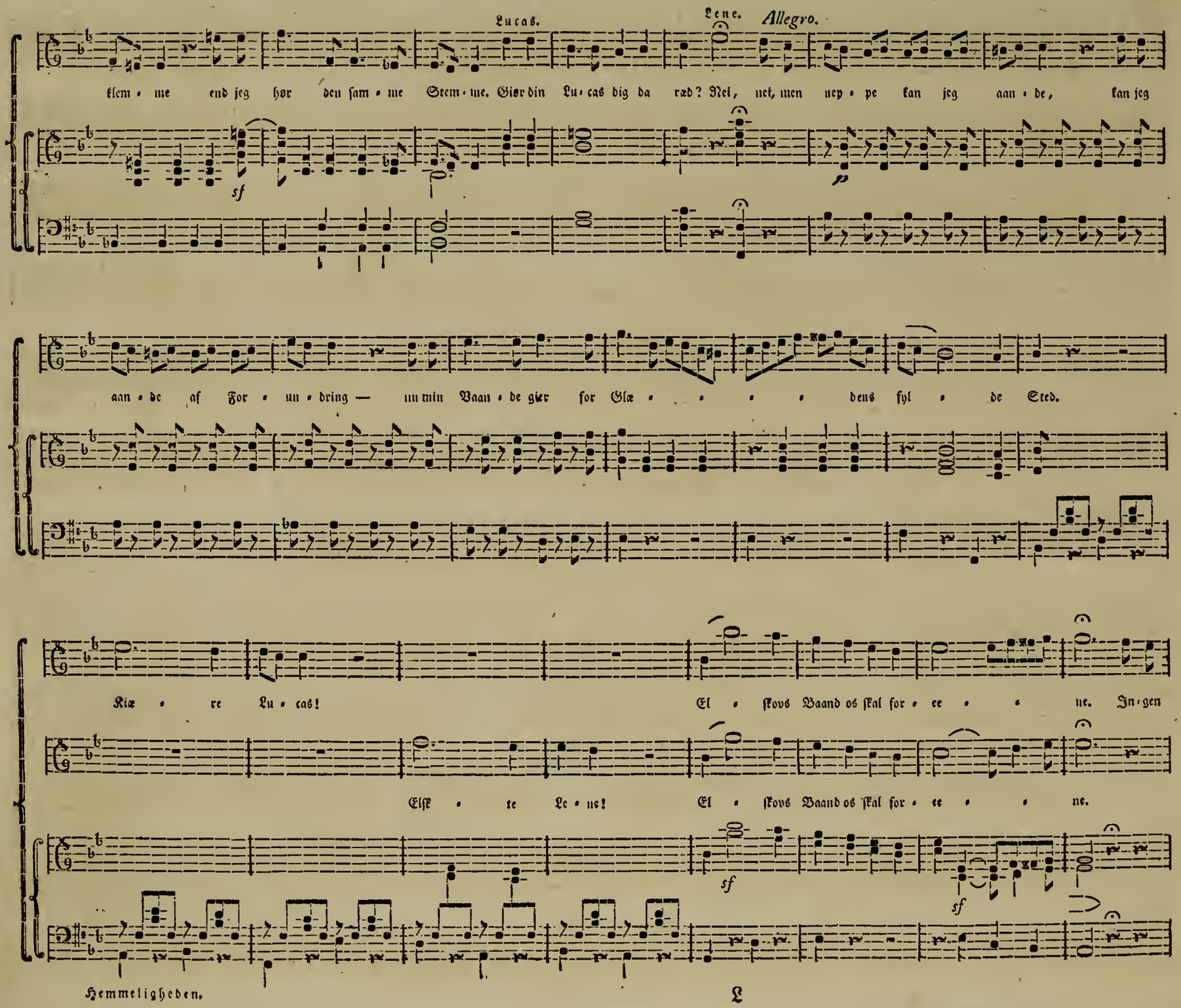
Lucas.
Lene. Allegro.
klem • me end jeg hør den sam • me Stem • me. Gior din Lu • cas dig da ræd? Nei, nei, men nep • pe kan jeg aan • de, kan jeg
sf
p
aan • de af For • un • dring — un min Vaan • de gier for Glæ • • • • dens fyl • de Sted.
Kiæ • re Lu • cas! El • skovs Baand os skal for • ee • • ne. In • gen
Elske • te Le • ne! El • skovs Baand os skal for • ee • • ne.
sf
sf
Hemmeligheden.

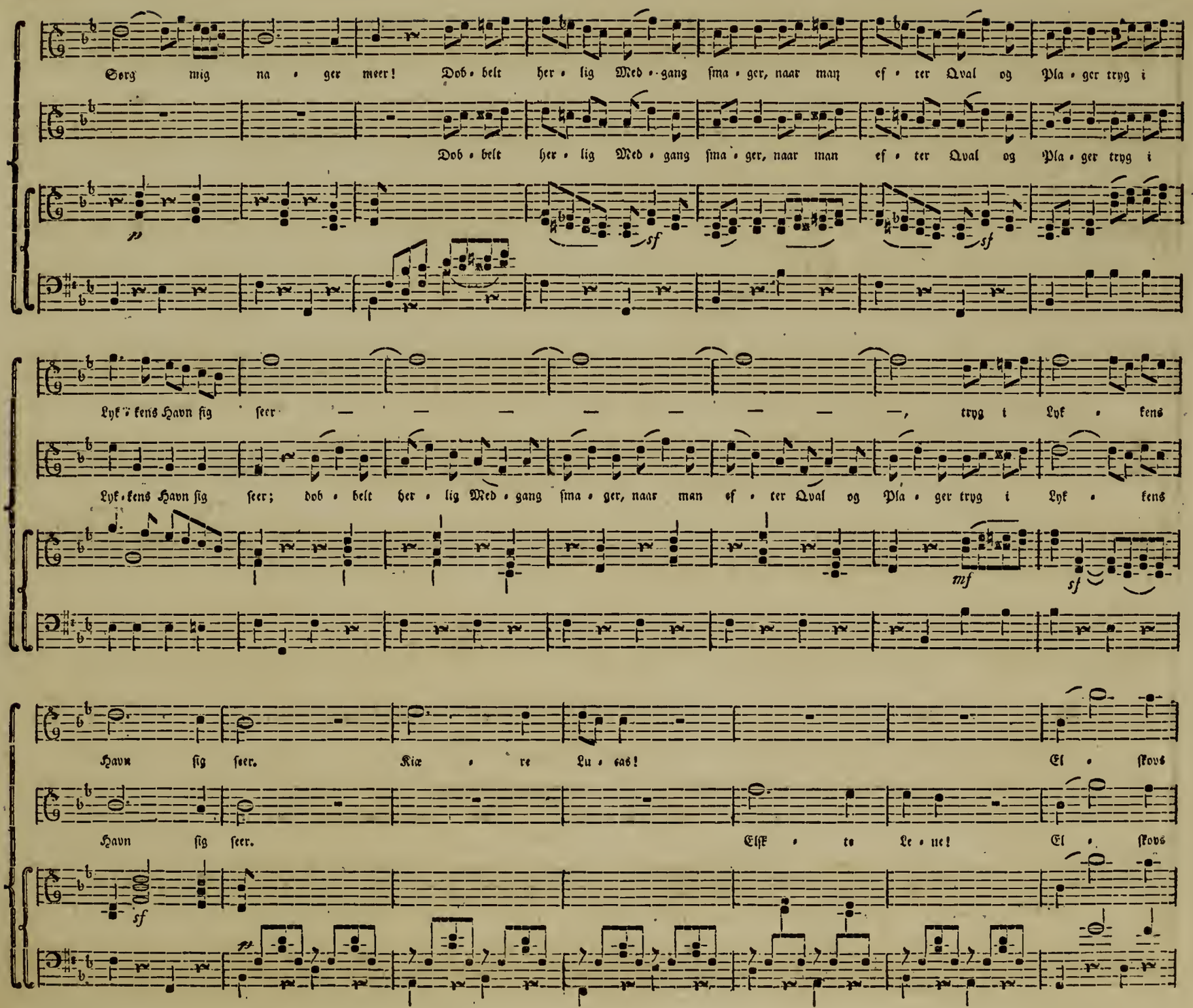
Sorg mig na • ger meer! Dob • belt her • lig Med • gang ſma • ger, naar man ef • ter Qval og Pla • ger tryg i
Dob • belt her • lig Med • gang ſma • ger, naar man ef • ter Qval og Pla • ger tryg i
Lyk • kens Havn ſig ſeer — — — — — — — —, tryg i Lyk • kens
Lyk • kens Havn ſig ſeer; dob • belt her • lig Med • gang ſma • ger, naar man ef • ter Qval og Pla • ger tryg i Lyk • kens
Havn ſig ſeer. Kiæ • re Lu • cas! El • ſkovs
Havn ſig ſeer. Elſk • te Le • ne! El • ſkovs

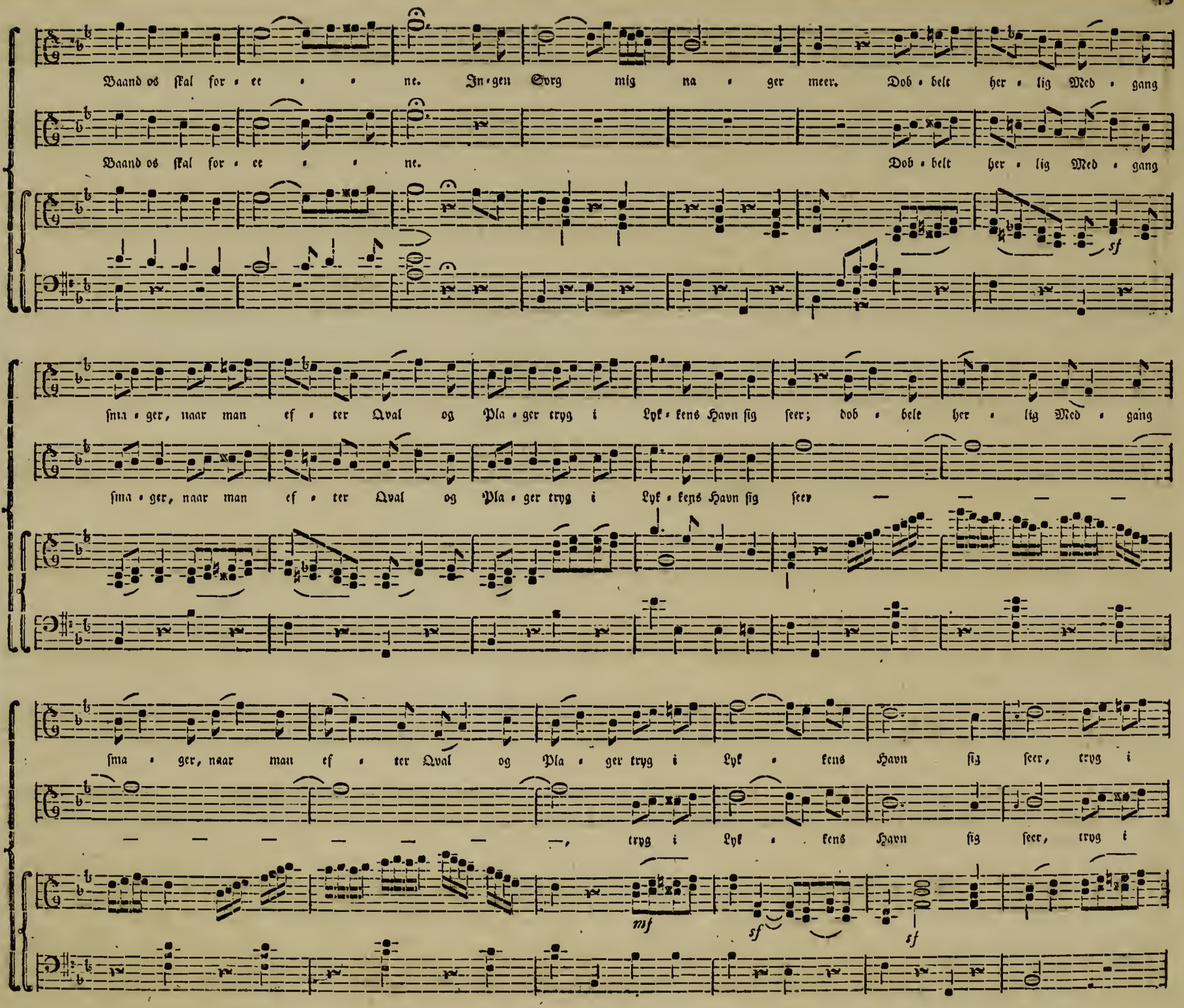
Baand os skal for • ee • • ne. Ingen Sorg mig na • ger meer. Dob • belt her • lig Med • gang
Baand os skal for • ee • • ne. Dob • belt her • lig Med • gang
sf
sma • ger, naar man ef • ter Qval og Pla • ger tryg i Lyk • kens Havn sig seer; dob • belt her • lig Med • gang
sma • ger, naar man ef • ter Qval og Pla • ger tryg i Lyk • kens Havn sig seer — — — —
sma • ger, naar man ef • ter Qval og Pla • ger tryg i Lyk • kens Havn sig seer, tryg i
— — — — — — —, tryg i Lyk • kens Havn sig seer, tryg i
mf
sf
sf

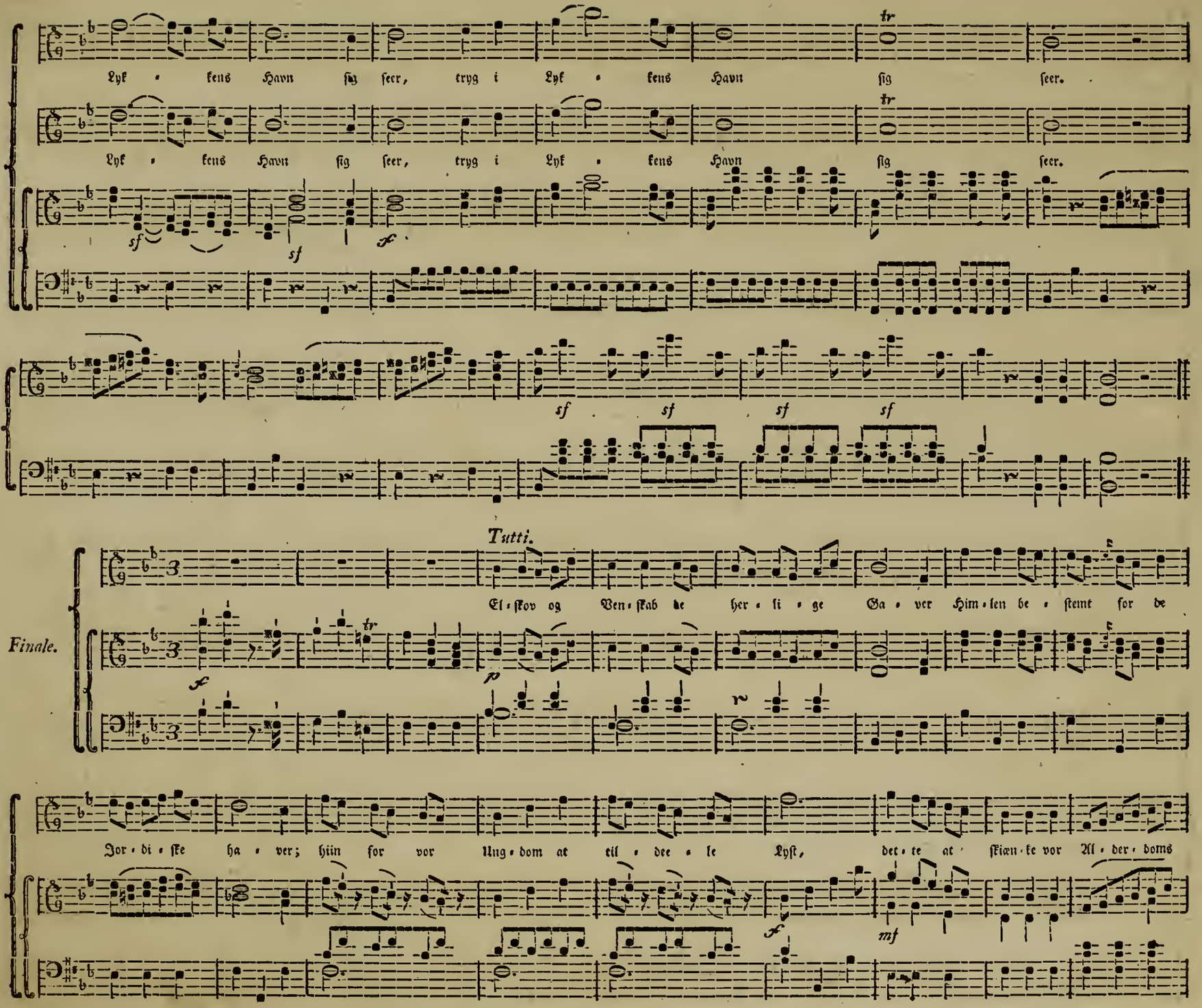
Lyk • kens Havn sig seer, tryg i Lyk • kens Havn sig seer.
Lyk • kens Havn sig seer, tryg i Lyk • kens Havn sig seer.
Tutti.
Finale.
El • skov og Ven • skab de her • li • ge Ga • ver Him • len be • steмt for de
Jor • di • ske ha • ver; hiin for vor Ung • dom at til • dee • le Lyst, det • te at skiæn • ke vor Al • der • doms

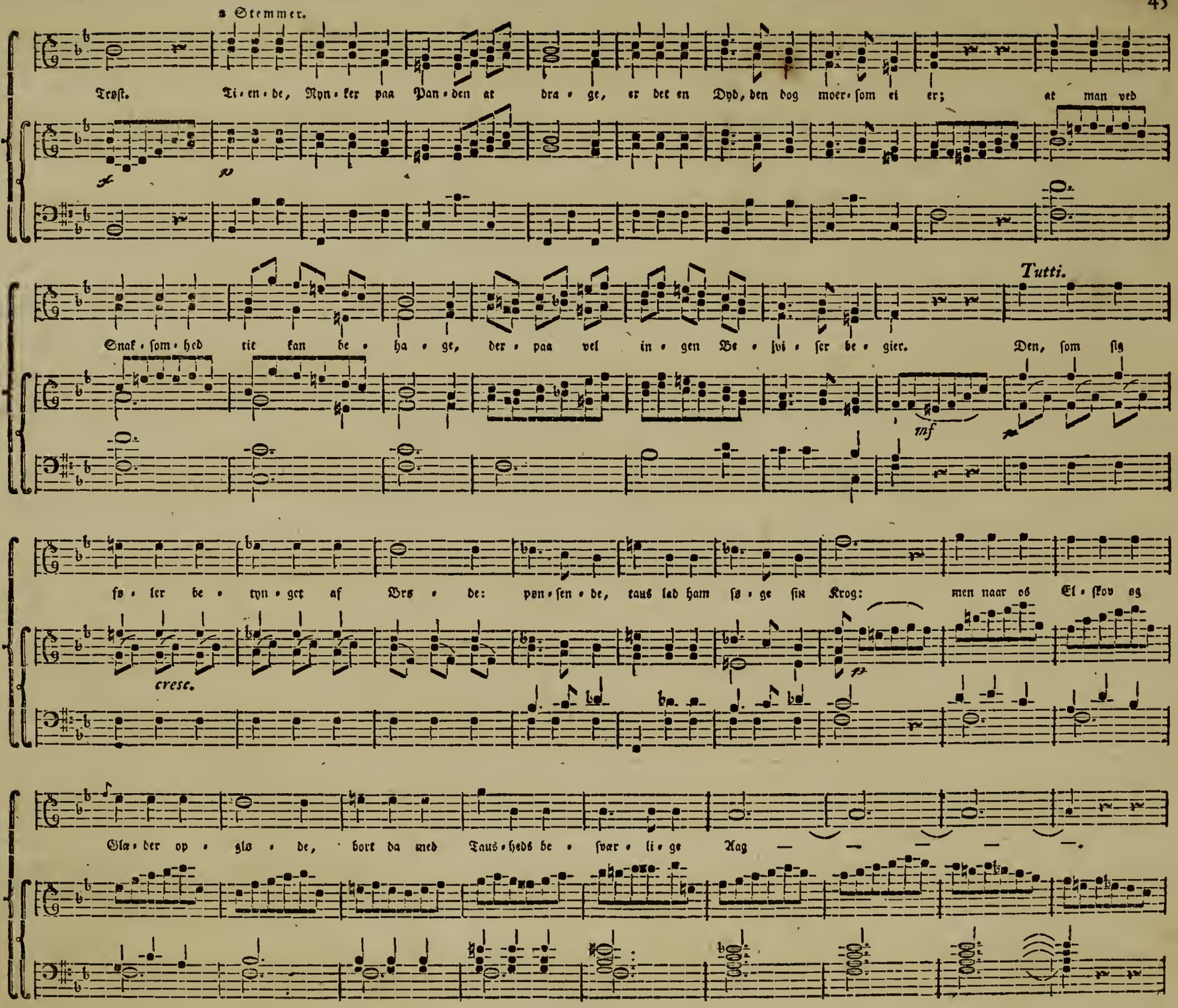
2 Stemmer.
Tro∫t. Ti-en-de, Nyn-ker paa Pan-den at dra-ge, er det en Dyd, den dog moer-som ei er; at man ved
Tutti.
Snak-som-hed tit kan be-ha-ge, der-paa vel in-gen Be-∫vi-ser be-gier. Den, ∫om ſig
mf
∫i-ler be-tyn-ger af Vrs-de: pøn-ſen-de, taus lad ham ſi-ge ſin Krog: men naar os El-ſkov og
cresc.
f
Gla-der op-glø-de, bort da med Taus-heds be-ſvær-li-ge Aag

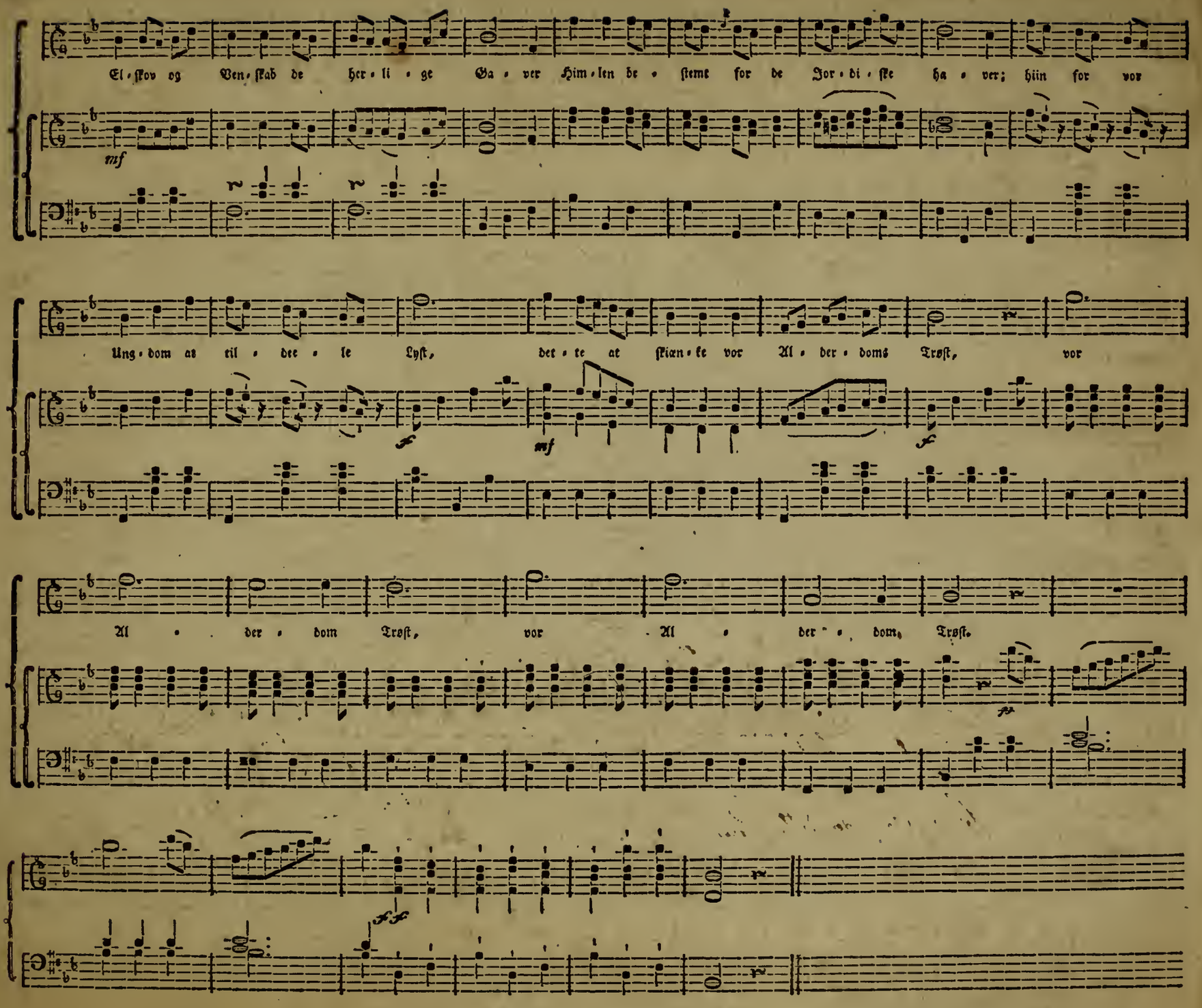
El-skov og Ven-skab de her-li-ge Ga-ver Him-len be-stemt for de Jor-di-ske ha-ver; hiin for vor
mf
Ung-dom at til-dee-le Lyst, det-te at skiæn-ke vor Al-der-doms Trøst, vor
f
mf
f
Al-der-dom Trøst, vor Al-der-dom, Trøst.
ff
ff

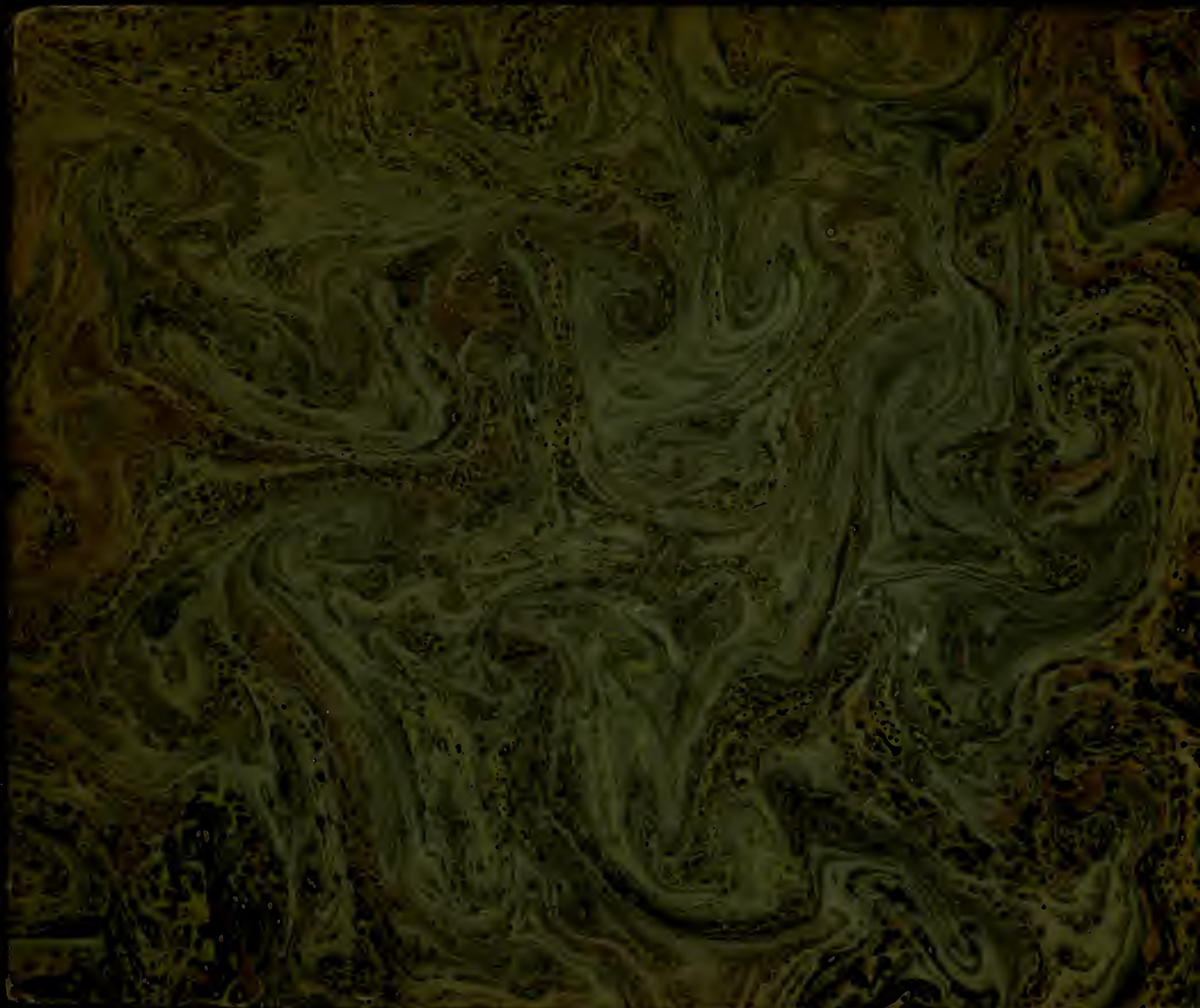

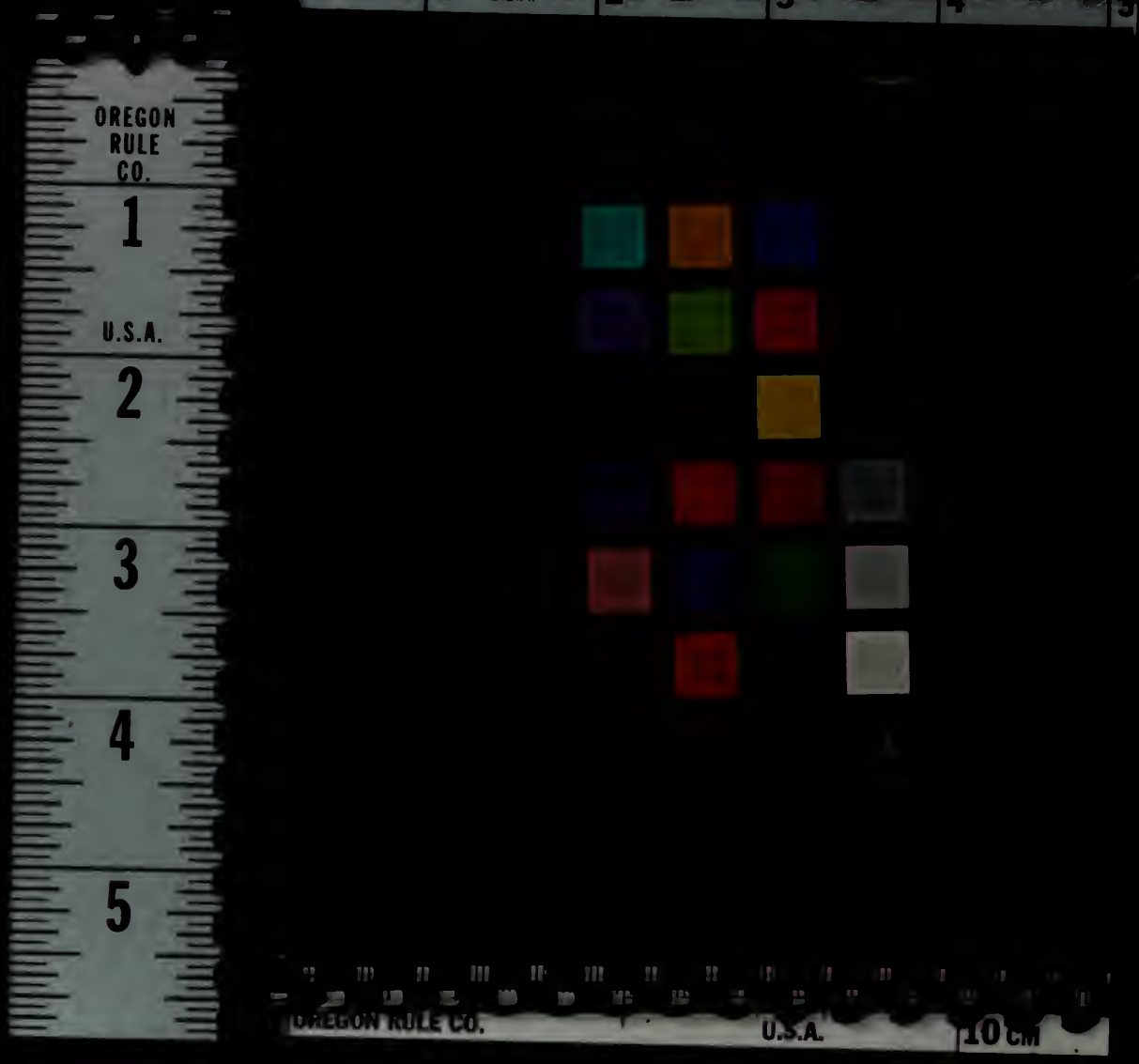
OREGON
RULE
CO.
1
U.S.A.
2
3
4
5
OREGON RULE CO.
U.S.A.
10 CM